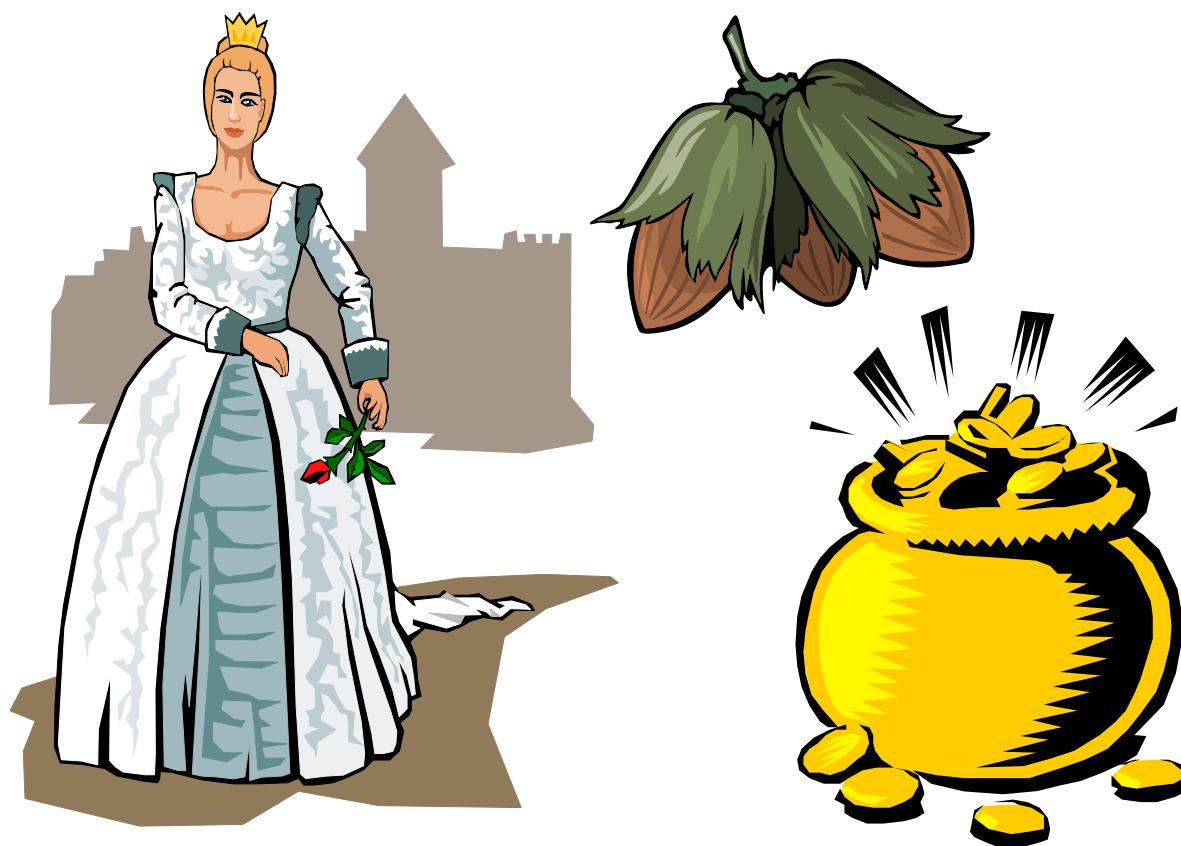

Letní rekreace pro rodiče s dětmi v Kutinách

Pohádkové království

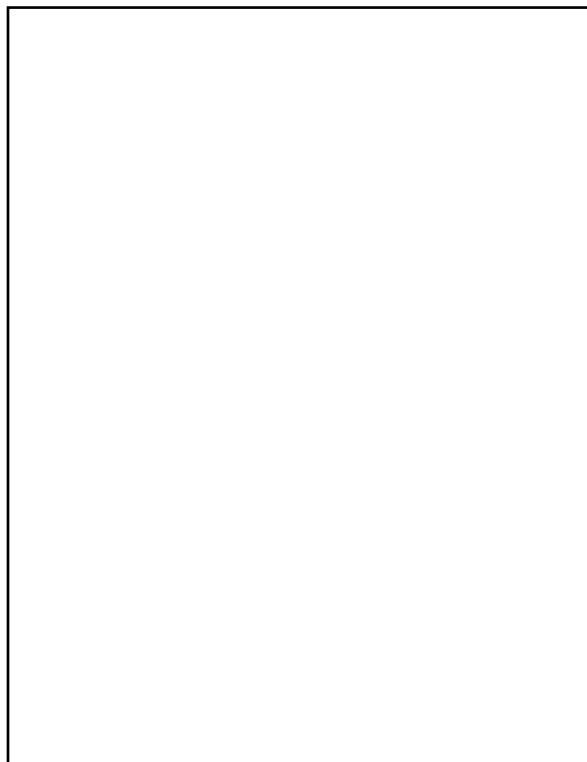
Rok 2007

Čert a Káča

V jedné vesnici žila máma se svou dcerou Káčou. Měly chalupu, zahradu a něco peněz. Ale s Káčou nikdo ani nemluvil, jak byla hubatá. Když byla v neděli ve vesnici muzika, všechna děvčata tancovala, jen pro Káču nikdo nepřišel. Káča se rozzlobila a povídá: "Tak ráda bych tancovala! Třeba i s čertem."

Když v neděli přišla do hospody, čekal u dveří pán v mysliveckém obleku. Hned přistoupil ke Kačence a pozval ji k tanci. "Kdopak to asi je?" ptali se lidé. Ale Kačenka se o to nestarala, byla ráda, že tancuje. Celý večer s ní pán tancoval a večer ji potom vyprovázal domů.

"Do smrti bych s vámi tancovala," povídá Kačenka. "Tak pojď se mnou!" "A kde bydlíte?" "Chyť se mne okolo krku a uvidíš!" Káča se ho chytla, pán se proměnil v čerta a letěl s ní do pekla. Čert musel s Káčou ke knížeti pekel.

"Koho si to neseš?" ptal se ho. I vyprávěl čert, jak ke Káče přišel. "Ty hlupáku, jdi mi z očí a hled' se Káči zbavit," řekl kníže. Čert se opět proměnil v myslivce a celý smutný se vrátil s Kačenkou zase na zem. Sliboval jí hory, doly, když ho pustí, ale marně. Potkali ovčáka.

"Koho to nesete?" ptal se ovčák. "Ach, skočila mi na krk a nemohu se jí zbavit," řekl čert. "Nu, já vám pomohu, ale musíte za mne chvílku pást stádo." Co by čert neudělal, aby se Káči zbavil. Že tedy počká. "Slyšíš, chyť se mne," volal ovčák na Káču. Sotva to Káča uslyšela, pustila čerta a chytla se huňatého ovčákova kožichu. Přišel k rybníku. Pomalu vytáhne jednu ruku z rukávu, pak druhou. Potom si rozeplnul knoflíky, a žbluňk - Káča byla i s kožichem v rybníce. "Děkuji ti za tvou službu, žes mne zbavil Káči. Jednou se ti odměním. Ale abys věděl, komu jsi pomohl. Jsem čert." A po těch slovech zmizel.

V té zemi, kde žil ovčák, panoval zlý kníže. O lid se nestaral, jen peníze utrácel. Jednou pozval kníže slavného hvězdáře, aby mu pověděl, jak se mu dále povede. "Ach, knížecí milosti, zle. Čert si přijde pro správce i pro vás." Kníže se rozhněval a dal hvězdáře odvést do vězení. Ale od té doby nespál a stále myslel na hvězdářovu předpověď.

Ovčák zatím pásł stádo a zapomněł už na čerta i na Káču. Až jednou stojí před ním čert, jako by ze země vyrostł a povídá ovčákovi: "Přišel jsem, abych se ti odměnil. Poslouchej dobře! Váš kníže je velmi zlý a jeho správce také. Za týden si pro ně přijdu, abych je odnesl do pekla. Ty dva správce zatím jen postraším. Přijdu si pro toho prvního a jak ho povedu nádvořím, ty přijdeš a řekneš: odejdi, nebo bude s tebou zle! Já správce pustím a půjdu pro druhého a tomu zase tak pomůžu. Oni se ti bohatě odmění. Potom odnesu knížete, ale tomu už nesmíš pomoci, sice by bylo s tebou zle. Dobře si to pamatuj!"

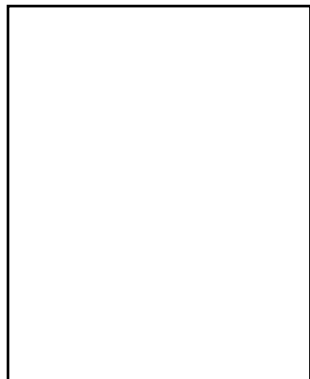
Za týden šel ovčák do hradu. Byla bouře, blesky bily a najednou tu byl čert a vede správce. Ten se třásl hrůzou, prosil a nařikal. Ovčák se k němu přitočil a houkne na čerta: "Odejdi, nebo bude s tebou zle!" Čert správce pustil a zmizel. Správce byl šťasten, děkoval ovčákovi a naměřil mu pytel zlata. Stejně ovčák pomohl i druhému správci a i od něj dostal pytel zlata. Kníže to všechno viděl z okna. Ihned poslal pro ovčáka a prosil, aby ho také zachránil. Sliboval mu hory doly. Ovčák se drbal za uchem a povídá: "Ach, pane, vám už nesmím pomoci. Byl jste na lidi příliš zlý." Ale kníže tolik sliboval, že se polepší a lidem vynahradí všechno, čím jim ublížil. Ovčák tedy slíbil, že to zkusí.

Zase byla hrozná bouře, do zámku přišel čert a rovnou ke knížeti. Ovčák byl u knížete; kníže už ho ani nechtěl pustit. Čert, jak viděl ovčáka, zle se na něj rozkřikl. "Zapomněl jsi, co jsem ti řekl? Knížeti už nepomůžeš." Ovčák se usmál a povídá: "Ale o knížeti nejde. Je tu Káča a ptá se po tobě." Jak to čert uslyšel, pustil knížete a byl ten tam. Kníže samou radostí ovčáka objímal. Od té doby byl k lidem dobrý a spravedlivý. Ovčák se stal jeho rádcem a všem se vedlo dobře.

Červená Karkulka

V jedné rodině žila jedna hodná a milá dívka. Každý ji měl rád, ale maminka s babičkou ji milovaly ze všech nejvíce. Babička jí ušila červený čepeček a podle něj jí začali říkat Červená Karkulka. Babička bydlela na samotě u lesa. Široko daleko nebyla žádná jiná chaloupka a babička se tam starala o lesní zvířátka. Jednou v létě maminka napekla koláče, do košíku přidala láhev vína a řekla Karkulce: „Babička má dneska svátek. Vezmi košík a zanes to k babičce do chaloupky. Ale jdi rovnou, ať se v lese nezatouláš!“

Karkulka pokývala hlavou a vydala se na cestu. Brzy se dostala do lesa, šlapala po měkoučkém mechu, až došla k potůčku. Vtom se před ní rozhrnulo křoví a proti Karkulce vyšel vlk.

„Dobrý den, Karkulko, kampak jdeš?“ zeptal se. Hlas mu skřípal, přestože se snažil mluvit dobrácky, aby Karkulku nepolekal. Ale Karkulka nikdy vlka neviděla a myslela si, že to je veliký pes. Proto se nic nebála a povídala vlkovi: „Jdu k babičce do chaloupky v lese. Má dnes svátek, a tak jí maminka upekla koláče.“ „Chceš ochutnat?“ nabízela vlkovi. Ten si přičichl ke košíku a ušklíbl se. „Maso nemáš?“ zeptal se znechuceně. „Nemám,“ odpovědělo děvčátko. „No, nevadí, koláč si nechám k večeři,“ řekl vlk.

V duchu už ale přemýšlel, jak by dostal Karkulku. „A kdepak bydlí tvoje babička?“ „Ty to nevíš?“ divila se Karkulka, „přece v chaloupce za lesem. Půjdeš kousek podle potoka, potom zahneš doprava a už tam budeš.“ „Tak víš co, Karkulko, budeme závodit,“ navrhl vlk. „Ty půjdeš dolů kolem potoka a já proti vodě. Schválně, kdo bude u babičky dřív.“ Karkulka se jen zasmála, popadla košík s koláči a vínem a vydala se na cestu. Vlk šel kousek opačným směrem, ale za chvíli skočil do houští a hnal se křovím rovnou na kraj lesa. Za chvíli už stál před babiččinou chaloupkou a klepal na dveře. „Kdopak to je?“ ozvalo se zevnitř. „To jsem já, Karkulka,“ zavolal tiše vlk. Babička se už nemohla vnučky dočkat a otevřela dveře. Vlk se na ni vrhl a najednou ji spolkl. Potom si dal na hlavu její čepec, nasadil si na nos brýle a lehl si do postele. Vzal si babiččinu knížku a dělal, že čte. Karkulka se zatím v lese honila za motýly, sbírala maliny, až konečně došla

k chaloupce. Zaklepala na dveře a zevnitř se ozval chraptivý hlas: „Kdopak to ťuká?“ Karkulka se zarazila, ale pak odpověděla: „To jsem já, babičko, vaše Karkulka.“ „Pojď dál, děvenko, je otevřeno.“ Karkulka vešla dovnitř, a když spatřila vlka, podivila se: „Babičko, máte takový divný hlas.“ „I nediv se, děvče, napila jsem se studené vody a teď trochu stůňu.“ Karkulka tedy vyřídila pozdrav od maminky, postavila na stůl košík a šla dát babičce pusku. Ale jak ji uviděla zblízka, vylekala se: „Babičko, vy máte velké uši!“ „To abych tě lépe slyšela.“ „A babičko, vy máte velké oči!“ „To abych tě lépe viděla.“ „Ale babičko, vy máte velké zuby!“ podivila se Karkulka naposled. „To abych tě lépe mohl sníst!“ zařval vlk, vyskočil z postele a Karkulku spolkl! Jenže ta dvě veliká sousta ho velmi tížila. Svalil se zpátky do postele a tvrdě usnul.

Za malou chvíli šel kolem chaloupky myslivec, babiččin známý. Zevnitř uslyšel podivné chrápání, a tak se podíval oknem dovnitř. Vidí tam vlka s velkým břichem, jak chrápe v babiččině posteli. Na nic nečekal, vběhl dovnitř a tesákem rozpáral vlkovi břicho. Z něj vyskočila Karkulka, za ní babička, obě živé a zdravé.

Vlk zatím stále spal jako zabitý. Společně mu nasypali do břicha kamení a znovu ho zašili. Pak se schovali do kouta a čekali, co se bude dít. Vlk se za chvíli vzbudil a zaskuhral: „To mám ale žízeň!“ Dovlekl se ke studni, nahnul se nad ni a kamení ho stáhlo dolů. Žbluňklo to a vlk se utopil.

Babička pak pohostila myslivce vínem a koláči, najedli se a myslivec Karkulku odvedl domů.

Dlouhý, Široký a Bystrozraký

Byl jednou jeden starý král a ten měl syna. Zavolal ho k sobě a řekl: "Víš, že už jsem starý a rád bych ještě než umřu viděl tvou ženu. Vyber si některou." "Rád bych, ale neznám žádnou princeznu," řekl kralevic. I sáhl starý král do kapsy, vytáhl zlatý klíč a podal jej synovi. "Jdi nahoru na věž, podívej se tam a pak mi řekni, která by se ti líbila." Kralevic vystoupil na věž. Tam byly malé železné dveře. Odemkl je zlatým klíčem a vstoupil do krásné síně. Kolem dokola bylo ve zdi dvanáct oken. A v každém okně byla vyobrazena dívka s korunkou na hlavě. Každá byla jiná a jedna krásnější než druhá. Kralevic si je prohlížel a najednou zpozoroval, že jedno okno je zastřené. Odhrnul závěs. Byla tam dívka v bílém, ze všech nejkrásnější. Kralevic ukázal na obraz: "Tu chci a žádnou jinou!"

Když přišel dolů, pověděl otcí, kterou si vybral. Král se zamyslel a řekl: "Špatně sis vybral. Tu dívku hlídá v železném zámku zlý čaroděj. Ale jdi a zkus ji osvobodit. Vrať se mi domů zdráv!" Kralevic se rozloučil s otcem, vsedl na koně a jel. Jel hlubokým lesem, až zabloudil. Nevěděl, kudy kam. Najednou někdo volá: "Hej, počkej!" Kralevic se ohlédl a vidí vysokého člověka, jak za ním pospíchá: "Pane, počkejte a vezměte mě do služby, nebudete litovat." "Kdo jsi a co umíš?" "Jmenuji se Dlouhý a umím se natahovat. Vidíte tamhle na té vysoké jedli ptačí hnízdo? Sundám ho." I začal se Dlouhý vytahovat, rostl, až byl vysoký jako ta jedle. "Dobře to umíš. Ale nejdřív mi ukaž cestu z lesa!" Dlouhý se zase natahoval, až byl vyšší než všechny stromy. Vzal koně za uzdu a za chvíli byli z lesa venku. Před nimi byly samé louky a za nimi vysoké skály.

Po cestě kráčel tlustý člověk. "Pane, tamhle jde můj kamarád." "Zavolej ho, uvidím, co je zač." Byl to malý, tlustý člověk, s břichem jako soudek. "Kdo jsi a co umíš?" ptal se princ. "Jsem Široký a umím se rozšiřovat." Dlouhý uháněl s princem k lesu. Zatím se Široký nafoukl tolik, až mu břicho narostlo jako veliká hora. Potom si odfoukl a byl zas jako dřív. "Pojď s námi!", povídá princ.

Když přišli ke skalám, potkali člověka se zavázanýma očima. "Pane, to je náš třetí kamarád." "Kdo jsi a proč máš zavázané oči?" zeptal se princ. "Jmenuji se Bystrozraký a vidím i se zavázanýma očima. Když sundám šátek a na něco se podívám, hned se to rozpadne nebo chytne plamenem. "Ty jsi dobrý chlapík, pojď také s námi. Ale nejdříve mi pověz, jak máme daleko do železného zámku."

Kamarádi odklízeli principi všechny překážky na cestě a vedli ho nejkratší cestou do železného zámku. Po železném mostě vešli do brány. Všude bylo plno služebnictva, ale nikdo se nepohnul. Kralevic se svými druhy prošel několik pokojů, až došli do jídelny. Tam bylo světlo a stůl plný jídel a nápojů, prostřený pro čtyři osoby. Čekali, ale nikdo nepřicházel, dali se do jídla. Po večeři se rozlétly dveře a do pokoje vstoupil černokněžník. Byl to vysoký stařec v černém šatě a holou hlavou. Kolem pasu měl tři železné obruče. Za ruku vedl krásnou dívku. Kralevic ji poznal a šel jí naproti. Ale černokněžník řekl: "Vím, proč jsi přišel. Budiž, dostaneš nevěstu, ale jen tehdy, když ji po tři noci uhlídáš. Jestli ne, zkameníš."

Princezna usedla a černokněžník odešel. Dlouhý se ovinul kolem celého pokoje. Široký se postavil před dveře a ucpal je tak, že by ani myška neproklouzla a Bystrozraký se postavil doprostřed místnosti, aby mu nic neušlo. Ale za chvíli začali všichni dřímát a usnuli. Spali celou noc, jako by je do vody hodil. Ráno se probudil první princ. Princezna byla pryč. Hned vzbudil kamarády. "Nebojte se principi,"

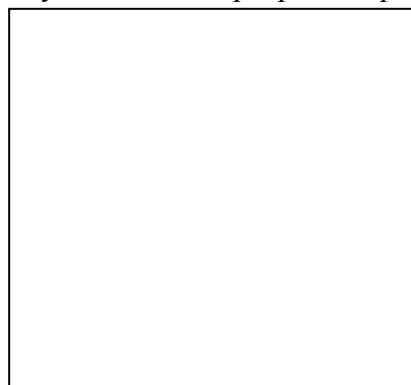
povídá Bystrozraký. Pohlédl oknem a zvolal: "Už ji vidím! Daleko uprostřed lesa je starý dub. Na něm je žalud a to je ona!" Dlouhý si naložil Bystrozrakého na ramena a ten mu ukazoval cestu. Za malou chvíli byli zpět. Dlouhý podával králevici žalud. Ten jej pustil a v tom stála princezna vedle něj. A když slunce vycházelo, rozlétly se dveře a vstoupil černokněžník. Když uviděl princeznu, zamračil se. Ozvala se rána. Jedna železná obruč praskla. Černokněžník vzal princeznu za ruku a odvedl si ji sebou.

Po celý den chodil králevic po zámku, ale nikde nebylo živého stvoření. Ráno, v poledne i večer měli všichni dobrou hostinu. Jídla se sama nosila a víno se samo nalévalo. Po večeři přivedl zase černokněžník princeznu. Všichni se spánku bránili, ale přece usnuli. Ráno byl králevic první vzhůru a volal: "Hej, Bystrozraký, kde je princezna?" Ten si protřel oči a povídá: "Daleko odtud je hora, v té hoře je skála a v ní drahý kámen. To je ona." Dlouhý ho vzal na ramena, natáhl se a už byli u hory. Bystrozraký se podíval na skálu, ta se rozpadla a v ní se zatřpytil drahý kámen. Ten přinesl králevici a jak ho pustil, stála zas před ním princezna. Když přišel černokněžník a uviděl princeznu, zamračil se. Ozvala se rána a druhá obruč praskla. Na to černokněžník odvedl princeznu.

Den rychle uběhl. Večer zase přivedl černokněžník princeznu. Zase všichni usnuli. Ráno první budil princ Bystrozrakého: "Hej, kde je princezna?" "Ach, princí, daleko je, moc daleko. Tam v dálce je černé moře, v něm je skořepina, v té je zlatý prstýnek a to je princezna. Ale my ji dostaneme." Dlouhý vzal na jedno rameno Bystrozrakého, na druhé Širokého a byli pryč. Když přišli k černému moři, nadmul se Široký, položil se na břeh a pil. Brzy byla voda jen na dně. Dlouhý vyndal skořepinu, z ní prsten, vzal kamarády na ramena a pospíchal zpět. Ale Široký byl příliš těžký. V jednom údolí ho Dlouhý setřásl na zem. A hned bylo celé údolí pod vodou. Zatím bylo princí úzko. Slunce vysvitlo, dveře se rozlétly a na prahu stál černokněžník. Ale v tom se rozskočilo okno, zlatý prsten dopadl na zem a v tu chvíli tu stála princezna.

Bystrozraký viděl, co se v zámku děje, a Dlouhý hodil prsten oknem do pokoje. Černokněžník zlostí zařval, až se zámek otřásl. Ozvala se rána a praskla poslední obruč. Černokněžník se proměnil v havrana a vyletěl oknem. Teprve teď princezna promluvila a děkovala králevici, že ji vysvobodil. I v zámku všechno oživilo. Všichni lidé se radovali. Starý král plakal radostí. Myslel, že se mu syn už nevrátí. Pak byla veliká svatby, která trvala tři týdny. Dlouhý, Široký a Bystrozraký se rozhodli, že půjdou opět do světa. Mladý král jim to rozmlouval, aby u něho zůstali. Ale jim se chtělo znovu do světa, pomáhat lidem.

O kohoutkovi a slepičce

Kohoutek a slepička šli spolu do obory na jahody. Po chvíli našla slepička jahodu a dala půlku kohoutkovi. Za chvíli našel jahodu kohoutek. Protože byl ale lakomý, dal si celou jahodu do zobáčku. Nechtěl se se slepičkou dělit. Jahoda byla ale příliš veliká, a tak se začal dusit. "Slepičko, slepičko! Dej mi vodu, nebo se udusím!" Slepička honem utíkala ke studánce. Jen se jí peříčka čepýřila.

"Studánko, studánko, dej mi vodu. Kohoutek leží v oboře, nožky má nahoře. Bojím se, bojím, že umře." "Dám Ti vodu, až přineseš od švadleny šátek." Slepička utíkala za švadlenou Aničkou. Jen se jí peříčka čepýřila.

"Aničko, Aničko, dej mi šátek pro studánku. Studánka mi dá vodu pro kohoutka. Leží tam v oboře, nožky má nahoře. Bojím se, bojím, že umře." "Dám ti šátek pro studánku, až mi přineseš botičky od ševce." Slepička utíkala za ševcem Matoušem. Jen se jí peříčka čepýřila.

"Matouši, Matouši! Dej mi botičky pro švadlenku Aničku. Anička dá šátek pro studánku. Studánka dá vodu pro mého kohoutka. Leží tam v oboře, nožky má nahoře. Bojím se, bojím, že umře."

Matoušovi bylo slepičky líto. Dal botičky Aničce. Anička dala šátek studánce. Studánka dala vodu slepičce. Slepička utíkala do obory, jen se jí peříčka čepýřila. Dala kohoutkovi napít a tak ho zachránila. A kohoutek? Ten už od té doby nebyl vůbec lakomý a se slepičkou se o všechno hezky dělil.

Sněhurka a sedm trpaslíků

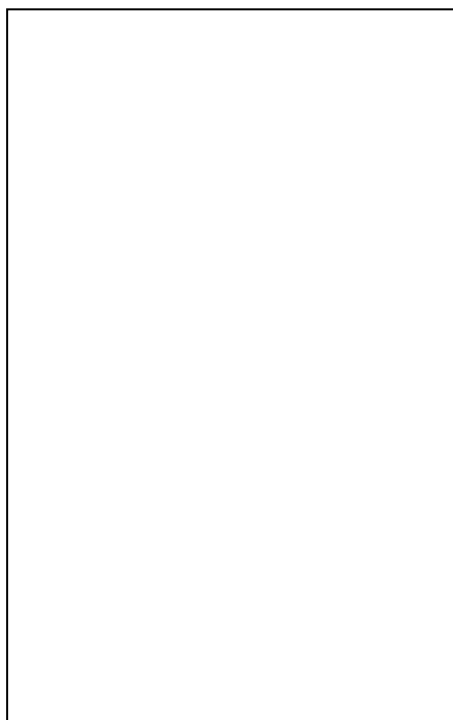
Jednoho dne uprostřed bílé zimy, seděla jedna královna s vyšíváním u okna. A v tom zamyšlení se jehlou do prstu bodla a na sníh se vyronily tři krůpěje krve. Tu si královna pomyslně, že ráda by takové děťátko měla, které by bylo rudé jako ta krev, bílé jako ten sníh a černé jako okenní rám z ebenového dřeva. A Bůh vyslyšel její přání, však musela za něj zaplatit převysokou cenu a tak když byla dítě porodila, zemřela. Král dlouho její smrti neželal a do roka si přivedl novou královnu, mladou a krásnou a velmi pyšnou.

Mladá královna nadevše milovala sama sebe a svoji krásnou tvář. Ta královna měla kouzelné zrcadlo, kterého se ptávala: "Řekni mi zrcadlo, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější" A zrcadlo ji ujistilo, že je to ona, kdo je nejkrásnější a nikdo jiný. Tu byla královna spokojená, protože věděla, že její zrcadlo nemůže lhát. Čas však neúprosně běžel a malá Sněhurka rostla do krásy, bylo jí právě sedm let, když kouzelné zrcadlo na královninu otázku odpovědělo:

"Jsi krásná paní má, avšak v zemi zdejší i na světě Sněhurka je nejkrásnější" Tu do srdce mladé královny vstoupila zloba a nenávist a tak zle ji užíraly, že jednoho dne si k sobě povolala lovce a dala mu úkol strašlivý, malou Sněhurku má do hlubokého lesa zavést, tam ji zabít a její játra a plíce jako důkaz své paní přinést. Její krásou okouzlený lovec souhlasil a princeznu do lesa zavedl, když však pozvedl dýku, aby dítěti srdce probodl, začalo ono naříkat, kleslo na kolena, bílé ruce k němu spínalo a o život prosilo. Pohnulo se srdce lovce nad tou krásou a řekl si, že dítě nezabije. Zabil divoké sele, jemu játra i plíce vyříznul a jako důkaz splněního úkolu královně přinesl.

Zatím Sněhurka klopýtala hlubokým lesem cestou necestou jen dál a dál od rodného zámku, divá zvěř ji překvapeně pozorovala z povzdálí. Až k večeru došla k malému domku. Když vešla dovnitř, vydechla překvapením, tak tam bylo vše krásně a čistě zařízeno, že to vypovědět nemůžu. Uprostřed stál stůl, na něm leželo sedm talířků, u každého lžička, vidlička, nožík a pohárek. U stěny stálo sedm postýlek. A protože Sněhurka byla po celodenním putování unavená a žíznivá, sedla ke stolu a z každé porce na talíři si vzala sousto, z každého pohárku vypila doušek. Pak si chtěla odpočinout a postýlky postupně vyzkoušela, až v té sedmé spokojeně usnula.

Když se úplně setmělo, vrátili se pánové domků - sedm trpaslíků, kteří rudu v hoře kutali. Rozžali svých sedm světýlek a tu spatřili, že co tu nebyli, někdo jim v domku hospodařil. Tu jeden pravil, kdože to seděl na jeho stoličce, kdože to jedl z jeho talířku, kdože to ulomil z jeho chleba, kdože to jeho vidličku použil, kdože to jeho nožíkem krájel, kdože to z jeho pohárku pil, kdože to jeho postýlku zválel. Takto jeden přes druhého volali, až ten sedmý pojednou ve své postýlce Sněhurku spatřil a na ni posvítil. Trpaslici nad spícím dítětem stanuli v úžasu a pak sami se potichu, aby ji neprobudili, ke spánku uložili. Ráno, když se Sněhurka probudila, tuze se polekala, ale trpaslíci k ní hezky promlouvali a tak jim vše o sobě vypověděla a oni ji nabídli, aby u nich zůstala a s domácností vypomáhala.

Královna po té hostině věřila, že je opět nejkrásnější na světě, ale přece jen jí to nedalo a jednoho dne se svého zrcadla zase zeptala: "Řekni mi zrcadlo, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější" a zrcadlo po pravdě odpovědělo: "Jsi krásná paní má, avšak v zemi zdejší i na světě Sněhurka, co u sedmi trpaslíků přebývá, je nejkrásnější". Tu se královna velmi rozhněvala, že ji lovec takto obelhala. Neměla klidu, dokud vše pečlivě nepromyslela, a protože i čarodějnice ke své kráse byla, zlou lest vymyslela. Začernila si své líbezné tváře, za starou kramářku se přestrojila a k domku sedmi trpaslíků pod horou se vypravila. U domku vyvolávat začala, že krásné zboží na prodej má, až důvěřivé dítě z něj vyšlo a vystavené zboží si prohlížet začalo. Měla kramářka tak pestře vyšívané šněrovačky, že se Sněhurce jedna tak zalíbila, že souhlasila, že si ji vyzkouší. Macecha se ochotně nabídla, že dívence s oblékáním pomůže, a pak ji šněrovačku tak pevně utáhla, až dítě dech ztratilo a bez života k zemi padlo, a ona s divokým smíchem na zámek pospíchala.

Večer se vrátili trpaslíci z hory a ubohou Sněhurku bezdechou ležet na zemi našli. Tak si mysleli, že snad mrtvá je a když ji opatrně ze země zvedali tu si jeden všimnul, že její šněrovačka tuze utažená je, a když ji byli povolili, tu se dítě zhluboka nadechlo a k životu se vrátilo. Sněhurka trpaslíkům vyprávěla, co se jí přihodilo a oni ji takto kárali, že jí otvírat přece neměla. I slíbila jim, že příště již jejich příkázání neporuší.

Po nějaké době opět královna o své kráse slyšet zatoužila a tak se svého kouzelného zrcadla zeptala: "Řekni mi zrcadlo, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější" a zrcadlo po pravdě odpovědělo: "Jsi krásná paní má, avšak v zemi zdejší i na světě Sněhurka, co u sedmi trpaslíků přebývá, je nejkrásnější". Královnu popadl velký vztek, že to děcko musí konečně zemřít volala a do své tajné komnaty se odebrala a tak ta dlouho čarovala, až jedovatý hřeben vyrobila. Pak se opět k nepoznání přestrojila a k domku sedmi trpaslíků pod horou se vydala. Sněhurka ji však nechtěla otevřít, trpaslíky poučena. Královna však na špičky vystoupila a skrze okno ji tak krásný hřeben ukázala, že dívka opět neodolala a hřeben si od ní vzala. Ale sotva si ho do vlasů vetknula, prudký jed začal působit a ona klesla k zemi.

Naštěstí však se už chýlilo k večeru a za pár chvil trpaslíci z hory přišli a ležet bez dechu ji našli. Začali dítě prohledávat, až hřeben v jeho vlasech našli, vytáhli a ono hned oči otevřelo. Pak se Sněhurky zase na vše vyptali a opět ji kárali, že to zase zlá macecha byla a o život jí usilovala. Opět jim musela Sněhurka slíbit, že si vezme ponaučení.

Opět uplynul nějaký čas a marnivá macecha ujištění o své kráse slyšet chtěla a svého zrcadla takto se ptala: "Řekni mi zrcadlo, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější" a zrcadlo po pravdě odpovědělo: "Jsi krásná paní má, avšak v zemi zdejší i na světě Sněhurka, co u sedmi trpaslíků přebývá, je nejkrásnější".

Královna běsnila a veškeré své čarodějné umění použila, aby tu největší zákeřnost spáchat mohla a jedovaté jablko vyrobila, které však jen jednu polovinu mělo smrtící. Za selku se přestrojila a k domku sedmi trpaslíků spěchala. Sněhurka však byla již poučena a za nic nechtěla selce otevřít a nic koupit. Tak ji macecha vmlouvala, že alespoň jedno jablko ji chce na ochutnání darovat. Tu macecha jablko na důkaz, že otrávené není, rozkrojila a jednu jeho polovinu před dívkou snědla. Tak Sněhurka již neváhala a druhou tu krásnější polovinu jablka si vzala a s chutí se do ní zakousla, v tom začal působit jed a ona padla bez dechu k zemi.

A sotva domů macecha přiběhla, hned se zrcadla ptala: "Řekni mi zrcadlo, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější" a zrcadlo po pravdě odpovědělo: "V zemi zdejší i na světě ty jsi, paní má, nejkrásnější", a její závistivé srdce konečně došlo pokoje.

A opravdu, když večer trpaslíci domu z hory přišli, našli Sněhurku zase bez dechu ležet. Tedy usedli okolo ní a hořce plakali po tři dny. Pak ji chtěli pohřbít, a protože jako živý spící člověk vypadala, tváře růžové měla a celá krásná byla, rakev skleněnou ji vyrobili, aby ze všech stran vidět na dívku bylo, zlatým písmem na rakev její jméno a původ napsali a pak tu rakev na horu vynesli a tam ji ležet nechal. Vždy jeden každý trpaslík u ní hlídku držel, aby ji před zlem chránil. I divá zvěř se u její rakve shromažďovala a její smrti litovala.

A léta běžela, Sněhurka ve své rakvi stále spala, celá svěží a krásná. I stalo se jednou, že jeden princ se svou družinou tu do lesa zabloudil až k domku trpaslíku, tedy je o nocleh požádal. A pak ráno rakev se Sněhurkou uviděl i co na ní napsáno jest, a tedy trpaslíkům všechno zlato světla sliboval, jen když mu rakev prodají. Však trpaslíci řekli, že mu ji darují. Princ celý rozradostněn poručil služebníkům, by rakev na ramena vzali a do zámku se s ní odebrali. Jeden z těch služebníků, však nešika byl, o vyčnívající kořen zakopl a když sebou rakev nečekaně a nešetně byla hnula, tu Sněhurce z hrdla kus otráveného jablka vyskočil a ona oči otevřela. A princ se zaradoval a o ruku krásnou Sněhurku požádal, s čímž ona ráda souhlasila a velká svatba se chystat počala.

V tom čase královna zase jednou po ujištění své krásy zatoužila a svého kouzelného zrcadla se ptala. "Řekni mi zrcadlo, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější" a zrcadlo po pravdě odpovědělo: "Jsi krásná paní má, avšak v zemi zdejší i na světě mladá královna, co slaví právě s princem svatbu, je nejkrásnější".

I velmi se královna podivila, a protože dříve již pozvání na tu svatbu obdržela, ale jet na ni nechtěla, teď však když ji zrcadlo toto povědělo, velmi chtěla mladou královnu vidět. Oblékla se skvostně a na princův hrad se vydala. A když do síně přišla a na královnu pohlédla, tu ve velkém úžasu Sněhurku poznala. A Sněhurka poznala ji. Tu železné boty poručili rozžhavit do běla, železnými kleštěmi je z výhně vytáhli, zlé královně na nohy silou nasadili a ona pak musela před očima té, které tak ublížila, tak dlouho v těch botách tancovat, dokud mrtvá nepadla k zemi.

Perníková chaloupka

Byl jeden chudobný otec a měl dvě děti, Honzíčka a Marušku. On chodíval do lesa dřevo porážet a nemohl na děti pozor dávat; proto když jim, malým dětem, matka umřela, oženil se, aby měly děti zase matku. Ale ta druhá matka byla zlá, neměla ráda otce, ani děti.

Jednou se té maceše děti tak zprotivily, že muži poručila, aby je zavedl a více aby domů se nevracely; darmo se tomu muž protivil děti svoje zavést, ale žena pokoje nedala, on se jí bál, a proto se smutným srdce jednoho dne dětem řekl: "Vezměte si džbánky, půjdete dnes se mnou do lesa na jahody."

Děti radostí skákaly, vzaly hned džbánky a s otcem do lesa se utíkal. Když přišli hluboko do lesa, zavedl je otec na velkou mýtinu jahod, kde se vše jen červenalo, a řekl jim: "No, milé moje děti, tuto sbírejte si jahody, a já tamto půjdu dříví porážet, dokud mě budete slyšet tlouci, budete vědět, že jsem na tom místě." Děti dychtivě padly na jahody a otec odešel opodál, přivázal mezi stromoví palici, která větrem pohazována do stromů tloukla, jako když dříví poráží. Když tak děti ošálil, vrátil se domů a děti v lese nechal.

Když měly děti plné již džbánky a dosyta se najedly, začaly hledat otce. Šly tam, odkud se po chvílích udeření palice ozývalo, ale nenašly tátu, jen jeho palice visela na stromě.

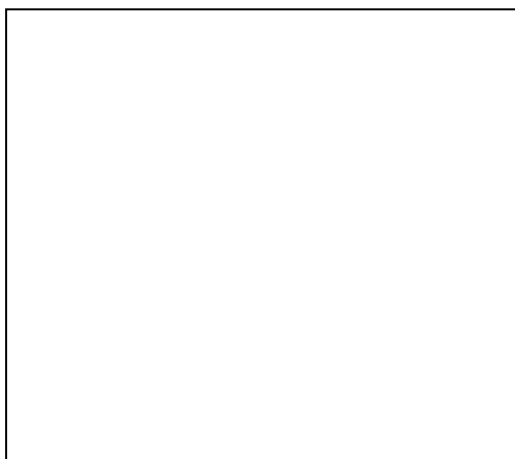
"Kdepak jen náš tatínek bude, snad šel domů a nás tu nechal," řekl Honzíček. "Ale copak si to myslíš, však on tatínek někde bude a přijde zajisté pro nás, jen tu buďme," řekla Maruška. A tedy čekaly a z dlouhé chvíle jedly zase jahody ze džbánu, až byly džbánky prázdné, musely je tedy zase naplnit, a tak jim ušla chvíle. Než začalo se stmívat, přestal tlukot palice a dětem bylo úzko, i vzaly džbánky a šly hledat otce.

"Slunéčko se níží, k večeru se blíží, táto, pojd'te domů!" volaly lesem; ale žádného ohlasu neslyšely. "To jsme už, milý Honzíčku, zabloudili a tatínka nenajdeme; musíme tu zůstat přes noc," řekla Maruška; ona byla starší a moudřejší. "Ale já se bojím," Honzíček na to.

"No tedy počkej, já vylezu na strom, jestli uvidím nějaké světlo a tudy bychom se potom dali," těšila ho Mařenka a hned taky na strom lezla. Ze stromu dívala se kolem dokola, když viděla zdaleka světýlko, zavolala Honzíčka, aby se už nebál, slezla dolů, a v tu stranu, kde světlo viděla, se dali. I přišli z lesa ven, na zelenou louku; na té louce viděli hezkou chaloupku a ta chaloupka byla perníková. Šli až k okénku, koukli dovnitř a viděli tam sedět starou bábu a dědka.

"Počkej," řekl Honzíček, "já vlezu na střechu, ulomím kus perníčku a budeme se mít dobře." "A jestli na nás přijdou," Maruška se strachovala, ale Honzíček byl už na střeše a loupal perníček a Marušce dolů házel.

I poslala bába dědka, aby se šel podívat, že se jí zdá, jako by někdo loupal perníček. Šel dědek ven a ptá se: "Kdopak to na mé střeše loupá perníček?" "I ne, dědečku, to větříček," tenkým hláskem odpověděla Maruška pod oknem a dědek se spokojil. Děti se byly najedly a pod oknem se uhnízily k spánku.

Ráno si vlezl zase Honzíček na střechnu, aby si uloupnul kus perníčku, a bába zase poslala dědka se podívat. Maruška chtěla zase dědečka odbýt, ale on ji viděl a šel to bábě povědět. "Honzíčku, musíme utéct, sice bude s námi zle," volala Maruška na Honzíčka, neboť slyšela, jak bába dědka posílá, aby jí ty děti přivedl, že si je upeče.

Honzíček skočil ze střechny, Maruška ho chytila za ruku, a utíkali, co mohli a kam je oči vedly, a dědek hnál se za nimi, ale že byl tlustý a nemotorný, nemohl jim přece stačit. Než nebyly by mu ty dětičky utekly, kdyby se tu byla pojednou žena nevyskytla na lenném poli.

"Prosím vás, panímámo, povězte nám, kudy bychom se dali; zlý dědek z perníkové chaloupky nás honí, chtějí nás upéct, že jsme jim kousek střechny uloupili." "Tuto se dejte do lesa, tou cestičkou, však já dědka zdržím," řekla plečka a ukazovala dětem do lesa. Děti utíkaly dále, a za chvíli přiběhl dědek silně si odfukoval.

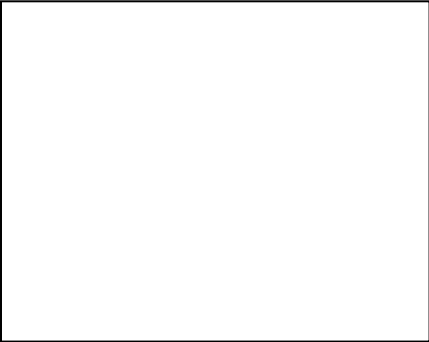
"Osobo," ptal se plečky, "neviděla jste tudy jít dvě děti?" "Pleju len," odpověděla žena, jako by mu nerozuměla. "Osobo, já se vás ptám, jestli jste tudy viděla jít děti." "Až vypleju a uzraje, budeme trhat." "Osobo, ptám se vás, jestli jste viděla tudy jít děti." "Až vytrháme, budeme drhnout semeno a pak len močit." "Osobo, cožpak nerozumíte, ptám se vás, viděla-li jste tudy jít děti." "Po vymočení prostírat a v peci sušit." "Osobo, vy jste snad hluchá, ptám se vás, viděla-li jste tudy jít děti." "Nu, a po vysušení budeme třít a po vytření vochlovat." "Osobo, neslyšíte, ptám se vás, viděla-li jste tudy jít děti." "Nu, a po vochlování budeme nadívat na kuzele a příst." "Osobo, co mi do toho, ptám se vás, viděla-li jste tudy jít děti." "Až napředeme pěkných tenkých přadýnek, budeme soukat." "Osobo, osobo, ptám se vás, viděla-li jste tudy jít děti." "Až nasoukáme, budeme tkát pěkné tenké plátno." "Osobo, co je mi do plátna, ptám se vás, viděla-li jste tudy jít děti." "až utkáme, budeme bílit, až vybilíme, budeme stříhat a šít košile, košilky, šátky a tužky, sukně a zástěrky." "Osobo, cožpak si na uších sedíte, ptám se vás, viděla-li jste tudy jít děti." "A tak, co s tím budeme dělat? Nu, budeme se do toho odívat a nosit se čistě bíle." "Osobo, prosím vás, neviděla jste tudy jít děti?" "Osobo, já se vás na to neptal, ptám se vás, neviděla-li jste tudy jít děti." "Děti, nu, to jste měl hned říct, bodejť neviděla, ba viděla, šly tam tudy tou cestičkou po polích, a přímo k tomu potoku, co ty vrby jsou. Ale už je nedohoníte, skákaly jako poštolky," při těch slovech ukázala žena dědkovi na opačnou stranu, než byla dříve děti poslala. Dědek to poznal, zlostí odplivnul a zpátky domů šel a mezi tím už děti přišly domů.

Popelka

Jednomu bohatému muži onemocněla žena, a když cítila, že přichází konec, zavolala si k posteli svoji jedinou dcerušku a pravila jí: „Milované dítě, zůstaň dobrá a zbožná, pak bude při tobě vždy stát Bůh a já se na tebe budu dívat z nebes.“ Pak zavřela oči a zesnula. Když přišla zima, sníh pokryl hrob, a když na jaře opět zazářilo sluníčko, oženil se ten pán s jinou ženou. Ta žena přivedla do domu dvě dcery, které byly krásné na pohled, však ošklivé a černé na duši.

Tu nastaly ubohé pastorce zlé časy. „Proč by měla ta hloupá husa sedět s námi u stolu?“ řekla matka: „Kdo chce jíst chleba, musí si ho napřed vysloužit, marš za děvečku!“ Vzala dívence její krásné šaty, natáhla ji starou šedivou halenu a podala jí dřeváky. „Podívejme se na tu pyšnou princeznu, jakpak je vyšňořená!“ volala, smála se a zavedla ji do kuchyně. Tam musela dívka od rána do večera dělat ty nejtěžší práce, vstát brzičko ráno, nanosit vodu, rozdělat oheň, vařit a mýt nádobí. K tomu činily jí sestry všechny myslitelné zlé kousky, aby ji trápily; vysmívaly se jí, házely jí hrách a čočku do popela a ona u toho pak musela sedět a přebírat to. Večer, když už byla prací unavena, si nešla lehnout do postele, nýbrž musela ulehnout vedle krbu do popela. A protože byla stále celá zaprášená a špinavá, brzy zapomněli její vlastní jméno a začali jí říkat Popelka.

I jednou se událo, že se otec chystal na výroční trh a zeptal se nevlastních dcer, co jim má přinést. „Krásné šaty!“ odpověděla první. „Perly a drahokamy!“ řekla druhá. „A tobě, Popelko?“ zeptal se: „Co ty bys chtěla?“ „Otče, první větévku, která vám na zpáteční cestě zavadí o klobouk, tu mi přineste.“ Otec nakoupil pro dvě nevlastní dcery krásné šaty, perly a drahokamy, obrátil se k domovu, a když projížděl kolem zeleného křoviska, šlehnul ho jeden lískový prut a srazil mu klobouk. Tak ten prut ulomil a vzal sebou.

Když přišel domů, dal nevlastním dcerám, co si byly přály a Popelce proutek z lískového keře. Popelka mu poděkovala, běžela k matčině hrobu a ten proutek zasadila do země, a tak velmi plakala, že do země vsakovaly slzy a ten proutek se jimi osvěžoval. Tu počal růst a stal se z něj krásný stromek. Popelka sem chodila třikrát denně, plakala a prosebně se modlila a pokaždé přilétl bílý holoubek, usedl na lísku, a když Popelka vyslovila nějaké přání, tu jí holoubek hodil to, co si přála.

Toho času král té země uspořádal ples, který měl trvat tři dny a na který byly pozvány všechny krásné dívky země, neboť si z nich chtěl jeho syn vybrat nevěstu. Dvě nevlastní sestry, když slyšely, že se na tom plese taky mohou ukázat, zavolaly Popelku a poručily jí: „Učesej nám vlasy, vykartáčuj nám botky, utáhni nám pevně šněrovačky, jdeme na svatbu na královský zámek!“ Popelka poslechla, ale plakala, protože by také ráda k tomu tanci šla s nimi, i prosila macechu, aby jí to byla dovolila. „Ty, Popelko?“ odpověděla macecha: „Vždyť jsi celá od prachu a špíny a chtěla by jsi na svatbu? Nemáš žádné šaty ani boty a tancovat neumíš!“ Ale když byla Popelka v prosbách neustala, tu macecha nakonec pravila: „Nasypu ti do popela mísu čočky, a když tu čočku během dvou hodin přebereš, tak můžeš jít s námi.“

Tu Popelka vyběhla zadními dveřmi na zahradu a zavolala: „Milí holoubkové, poleťte ke mně, pomozte mi přebírat, dobrá zrnka do misky, ta špatná do volátka!“ Tu do kuchyně přiletěli oknem dva bílí holoubkové, po nich hrdličky a nakonec tam cvrlikali a poletovali všichni ptáčkové. Holoubkové kývali hlavičkami a začali zobat a všechna dobrá zrníčka

házeli do misky. Sotva jedna hodina uběhla, byli ptáčekové s tou prací hotovi a uletěli opět pryč. Tu zanesla Popelka mísu matce, těšila se a věřila, že bude moci na ten ples jít. Ale macecha pravila: „Ne, Popelko, nemáš žádné šaty a neumíš tancovat, byla bys jen k smíchu.“ A když byla Popelka plakala, tu jí řekla: „Když dvě mísy čočky za jednu hodinu z popela vybereš, můžeš jít s námi!“

A když jí ty dvě mísy čočky do popela vysypala, tu Popelka vyběhla zadními dveřmi na zahradu a zavolala: „Milí holoubkové, pomozte mi přebírat, dobrá zrnka do misky, ta špatná do volátka!“ Tu do kuchyně přiletěli oknem dva bílí holoubkové, po nich hrdličky a nakonec všichni ptáčekové. Holoubkové kývali hlavičkami a začali zobat a všechna dobrá zrníčka házeli do misky. Sotva půlhodina uběhla, byli ptáčekové s tou prací hotovi a uletěli opět pryč.

Tu zanesla Popelka mísu matce, těšila se a věřila, že bude moci na ten ples jít. Ale macecha pravila: „Nic ti nepomůže, s námi nepůjdeš, nemáš šaty a neumíš tancovat, nebudeme skrze tebe k posměchu!“ A s těmi slovy se k Popelce obrátila zády a pospíchala se svými pyšnými dcerami pryč. Když nyní nikdo nebyl doma, šla Popelka k matčině hrobu pod lískovým keřem a volala: „Stromku třepotej se a chvěj! Zlatem a stříbrem mne oblékej!“

Tu jí hodil dolů holoubek zlatě-stříbrné šaty a hedvábné, stříbrem vyšívané střevíčky. Ve chvíli se Popelka oblékla a šla na ples. Její matka ani sestry jí nepoznaly, pomyslily si, že to musí být nějaká cizí princezna, tak krásně ve svých zlatých šatech vypadala. Princ jí šel naproti a vzal ji za ruce a tancoval jen s ní. Tak tancovali, dokud nebyl večer a Popelka chtěla jít domů, ale princ jí řekl: „Půjdu s tebou a doprovodím tě!“ Neboť chtěl vědět, odkud ta krásná dívka pochází. Ale Popelka mu cestou uprchla a schovala se mu do holubníku. Tak tam princ čekal, dokud nepřišel Popelčin otec a řekl mu, že se tam ta cizí dívka schovala. Tu si stařec pomyslel: „To by musela být Popelka.“ A nechal si přinést sekeru a ten holubník podřal, ale uvnitř nikdo nebyl. A když přišel otec domů, ležela Popelka ve svých špinavých šatech v popelu, neboť z toho holubníku dávno už seskočila a běžela k lískovému keři, tam si stáhla šaty a položila je na hrob, holoubek je zase odnesl a ona si oblékla svůj šedivý kabátek a položila se do popela v kuchyni.

Druhého dne, když započal ples a všichni odešli, tu běžela Popelka k lískovému keři a zvolala: „Stromku třepotej se a chvěj! Zlatem a stříbrem mne oblékej!“ A tu jí hodil holoubek zase šaty. Když se v nich objevila na plese, každý musel nad tou krásou užasnout. Princ na Popelku už čekal, když se objevila, hned ji popadnul za ruku a tancoval zase jen s ní. A když byl večer a chtěla domů, tu šel princ zase s ní, protože chtěl vědět, z kterého domu pochází, ale Popelka mu zase cestou utekla a vběhla do zahrady za domem. Tam stála krásná hrušeň a ona vyšplhala rychle jako veverka nahoru a princ netušil, kam se poděla. Počkal, dokud nepřišel její otec a řekl mu: „Ta krásná dívka mi zase zmizela a já si myslím, že je na téhle hrušni.“ Otec si pomyslel: „To by musela být Popelka.“ Nechal si přinést sekeru a strom podřal, ale nikdo na něm nebyl. A když přišel domů, našel Popelku ležet v popelu; jak by taky ne, když ona dávno na druhé straně z toho stromu seskočila, své krásné šaty zanesla holoubkovi k lískovému keři a zase si oblékla svoji špinavou halenu.

Třetího dne, když započal ples a všichni odešli, tu běžela Popelka k opět k matčinu hrobu a zvolala: „Stromku třepotej se a chvěj! Zlatem a stříbrem mne oblékej!“ A holoubek jí hodil dolů šaty, které byly ještě krásnější, a střevíčky byly celé ze zlata. Když byla na ten ples přišla, nevěděl nikdo, co překvapením říci. Princ tancoval celou dobu jen s Popelkou, a když si byl někdo jiný o ni žádal, tu pravil: „To je moje tanečnice! Když byl večer, chtěla jít Popelka domů, princ ji doprovázel, ale ona mu zase rychle utekla, aby ji nemohl následovat.“

Ale princ připravil takovou lest, že nechal natřít schody smůlou, a když po nich Popelka běžela, její levý střevíček uvíznul. Princ jej našel. Druhého rána šel princ k Popelčinu otci a pravil mu: „Žádná jiná se nestane mnou nevěstou než ta, které na nohu padne tento zlatý střevíček.“ Tu se obě sestry zaradovaly, neboť měly krásné malé nožky.

Ta nejstarší šla se střevíčkem do komory a chtěla si jej vyzkoušet. Ale skrze velký palec jej nenatáhla, tu ji matka podala nůž a pravila: „Ten palec uřízni, až se staneš královnou, nebudeš chodit pěšky!“ Tak dívka palec uřízla, natěsnala nohu do střevíčku, potlačila bolest a šla k princovi. Ten posadil nevěstu na koně a jel s ní pryč. Ale museli jeti kolem toho hrobu, kde na lískovém keři seděli dva holoubkové a volali: Hleďme na ten zjev, ze střevíčku kape krev!

Tu se princ podíval na dívčinu nohu a uviděl, jak jí prýští krev. Obrátil koně a zavezl falešnou nevěstu zpátky domů, kde jim řekl, že to není ta pravá, že má střevíček vyzkoušet jiná dívka. Tak ta mladší vzala střevíček a šla do komory, palec do střevíčku lehce vklouzla, ale měla velkou patu. Matka ji podala nůž a řekla: „Uřízni si kus paty, až budeš královna, nebudeš chodit pěšky!“ Tak si dívka uřízla kus paty a šla k princovi. Ten ji posadil na koně a jeli pryč. Když byli jeli kolem hrobu, kde na lískovém keři seděli holoubci, ti volali: Hleďme na ten zjev, ze střevíčku kape krev!

Tu se princ podíval dolů na její nohu a uviděl, jak má celou krvavou punčošku. Tak obrátil koně a přivedl falešnou nevěstu zpět domů. „To není ta pravá!“ řekl: „Nemáte ještě jinou dceru?“ „Ne!“ odvětil otec: „Jen po mé zemřelé ženě zůstala Popelka, ale ta nemůže být tvoji nevěstou.“ Ale princ jinak nedal, dokud Popelku nezavolali. Popelka si umyla ruce a obličej, vešla dovnitř. Posadila se na stoličku, sundala si dřevák a obula si střevíček, padl jí jako ulitý. A když se postavila a princ uviděl její obličej, tu poznal onu krásnou dívku, se kterou tančil a zvolal: „To je moje pravá nevěsta!“ Macecha a obě sestry se vyděsily a zlostí byly celé bez sebe, ale princ posadil Popelku na koně a jel s ní pryč.

Když jeli kolem lískového keře, tu ti dva bílí holoubci zazpívali: „Hleďme na ten zjev, ve střevíčku žádná krev! Střevíček její to byl, princ dobře si vyvolil! Když princ slavil s Popelkou svatbu, přišly na ní i ty dvě falešné sestry. Chtěly se jí vlichotit a zajistit si podíl na jejím štěstí. Když šli svatebčané do kostela, byla ta starší sestra po její pravici a mladší po levici, tu ti holoubci každé z nich vyklovli oko. A potom když byly z kostela vycházely, byla ta starší sestra po levici a mladší po pravici, holoubci jim vyklovli to zbylé oko. A tak byly za svoji zlobu a závist potrestány slepotou až do konce svých dní.

Tři zlaté vlasy děda Vševěda

Byl jednou jeden král, který se rád honil po lesích za zvěří. Jednou se taky pustil daleko za jelenem a zabloudil. Byl sám a sám, přišla noc a král byl rád, že našel na mýtině chalupu. Zůstával tam uhlíř. Král povídá, jestli by ho z lesa na cestu vyvedl, že mu dobře zaplatí. "I rád bych s vámi," řekl uhlíř, "ale tu vidíte, žena se právě čeká dítě, nemohu odejít. Lehněte si na půdu na seno a ráno vás doprovodím."

Brzy potom se narodil uhlířovi synáček. Král ležel na půdě, nemohl usnout. O půlnoci pozoroval dole ve světnici nějaké světlo. Koukne skulinou ve stropě a tu vidí, že uhlíř spal, žena ležela jako ve mdlobách a podle děťátka stály tři staré babičky, celé bílé, každá měla v ruce rozsvícenou svíci. První povídá: "Já tomu chlapci dávám, aby přišel do velkého nebezpečí!" Druhá povídá: "A já mu dávám, aby z něho šťastně vyvázl." A třetí povídá: "A já mu dávám za ženu tu dcerušku, co se dnes narodila tomu králi, který tu nahoře na seně leží."

Král zůstal, jako by mu byl meč do prsou vrazil. Nespal do rána, přemýšlel co tu slyšel. Když se rozednilo, začalo dítě plakat. Uhlíř vstal a vidí, že mu žena zatím usnula na věčnost. "Och můj ubohý sirotečku, co si nyní s tebou počnu?" naříkal. "Dej mi to děťátko," praví král, "já se o něj postarám a tobě dám peněz tolik, že do smrti nebudeš musit uhlí pálit." Uhlíř byl tomu rád a král slíbil, že si pro to děťátko pošle. Když přišel do svého zámku, vypravovali mu s radostí velikou, že se mu tu a tu noc narodila krásná dceruška. Král se zamračil, zavolal jednoho svého služebníka a povídá: "Půjdeš tam a tam do lesa, v chalupě tam bydlí uhlíř, dáš mu tyto peníze a on ti dá malé dítě. To dítě vezmeš a na cestě potom utopíš. Neutopíš-li, budeš sám vodu pít!" Služebník šel, vzal děťátko do košíka, a když přišel na lávku, kde hluboká a široká řeka tekla, hodil ho i s košíkem do vody.

Děťátko se však neutopilo. Plulo v košíku po vodě, jako by je kolíbal, až připlulo k chalupě jednoho rybáře. Tu vidí po řece něco plynout skočí do lodičky a za tím, a vytáhl z vody v košíku děťátko. I donesl ho své ženě a povídá: "Vždycky jsi chtěla mít nějakého synáčka, a tu ho máš přinesla nám ho voda." Žena rybářova byla mu ráda a vychovala to dítě za své vlastní. Říkali mu Plaváček, protože jim po vodě připlaval.

Z hocha se stal po čase krásný mládenec. Jednou v létě přihodilo se, že tudy jel na koni sám král. Bylo parno, chtělo se mu pít, i zahrnul k rybáři, aby mu dali trochu čerstvé vody. Když mu ji Plaváček podal, zarazil se král, hledě na něj. "Švarného hocha máš, rybáři," povídá, "je-li to tvůj syn?" "Je a není," odpověděl rybář, "právě tomu dvacet let připlaval po řece v košíku co maličké děťátko a vychovali jsme si ho." Králi se udělaly mžitky před očima, zbledl jako stěna, viděl, že je to ten, co ho dal utopit. Ale hned se vzpamatoval, skočil z koně a povídá: "Potřebuji posla do mého královského zámku a nikoho s sebou nemám. Může-li mi ten mládenec tam dojít?" "Vaše královská Milost poroučí a hoch půjde," řekl rybář. Král si sedl a napsal své paní králově list: "Toho mladíka, kterého ti tuto posílám, dej bez meškání mečem probodnout, můj to zlý nepřítel." Pak to psaní složil, zapečetil a přitlačil svůj prsten.

Plaváček vydal se hned se psaním na cestu. Musil velikým lesem, a než se nadál, sešel z cesty a zabloudil. Tu potká starou babičku: "Kampak, Plaváčku, kampak?" "Jdu se psaním do královského zámku a zabloudil jsem. Nemohla byste mi, matičko, povědět, kudy na cestu?" "Dnes už nedojdeš, je tma, zůstaň u mě na noc." Mládenec si dal říci, a sotva byli několik kroků, měli před sebou hezký domek, jako by byl najednou ze země vyrostl. V noci, když hoch usnul, vytáhla mu babička psaní z kapsy a dala mu tam jiné, ve kterém tak bylo napsáno: "Toho mladíka, kterého ti tuto posílám, dej bez meškání s naší dcerou oddat, můj to souzený zeť."

Když paní králová to psaní přečetla, dala hned vystrojit svatbu, a obě, paní králová i mladá královna, nemohly se na ženicha dost nahledět, jak se jim líbil. Po několika dnech

přijel domů král, a když viděl, co se stalo, rozzlobil se. "Vždyť jsi mi sám poručil, abych ho dala s naší dcerou oddat, dřív než se vrátíš!" odpověděla králová a podala mu psaní. Král psaní vzal, prohlíží písmo, pečeť, papír všechno bylo jeho vlastní. I dal si zavolat zetě a vyptával se, co a jak a kde chodil.

Plaváček vypravoval, kterak šel a v lese zabloudil a že zůstal na noc u své staré kmotry. Král poznal z jeho řeči, že to sudička, která dceru přisoudila synu uhliřovu. Myslil a potom povídá: "Co se stalo, nedá se změnit; ale zdarma přece mým zetěm být nemůžeš; chceš-li mou dceru mít, musíš ji za věno přinést tři zlaté vlasy děda Vševeda."

Plaváček rozloučil se svou chotí a šel. Kudy nevím, ale že mu sudička byla kmotrou, našel snadno cestu. Šel dlouho a daleko až přišel k černému moři. Tu vidí loď a na ní přivozníka. "Pozdrav pánbůh, starý přivozníku!" "Dejž to pánbůh, mladý poutníku! Kam tudy cestou?" "K dědu Vševedu pro tři zlaté vlasy." "Na takového posla dávno čekám. Dvacet let už tu převážím a nikdo mě nejde vysvobodit. Slíbíš-li mi, že se děda Vševeda zeptáš, kdy bude mé roboty konec, převezu tě." Plaváček slíbil a přivozník ho převezl.

Potom přišel k nějakému velikému městu. Před ním potká stařečka. "Pozdrav pánbůh, šedivý dědečku!" "Dejž to pánbůh, pěkný mládenečku! Kam tudy cestou?" "K dědu Vševedu pro tři zlaté vlasy." - "Na takového posla tu dávno čekáme, hned tě musím k našemu panu králi dovést." Když tam přišli, řekl král: "Slyším, že jdeš k dědu Vševedu. Měli jsme tu jabloň, nesla mladici jablka, když někdo jedno snědl, třeba byl už nad hrobem, omládl zas a byl jako jinoch. Ale už dvacet let nenese jabloň ovoce žádné. Slíbíš-li mi, že se děda Vševeda zeptáš, je-li nám jaká pomoc, odměním se tobě královsky." Plaváček slíbil a král ho milostivě propustil.

Potom přišel zase k jinému velikému městu. Nedaleko města zakopával syn otce svého zemřelého, a slzy mu padaly po tvářích. "Pozdrav pánbůh, hrobníku!" řekl Plaváček. "Dejž to pánbůh, dobrý poutníku! Kam tudy cestou?" "Jdu k dědu Vševedu pro tři zlaté vlasy." "K dědu Vševedu? Škoda, žeš dříve nepřišel! Ale náš pan král na takového posla už dávno čeká, musím tě k němu dovést." Když tam přišli, řekl král "Slyším, že jdeš k dědu Vševedu. Měli jsme tu studnici, prýštila se z ní živá voda, když se ji někdo napil, třeba už umíral, hned se zas uzdravil. Ale teď už dvacet let voda přestala téct. Slíbíš-li mi, že se děda Vševeda zeptáš, je-li nám jaká pomoc, královskou odměnu ti dám." Plaváček slíbil a král ho milostivě propustil.

Potom šel dlouho a daleko černým lesem a uprostřed toho lesa vidí velikou zelenou louku, plnou krásného kvítí, a na ní zlatý zámek; byl to zámek děda Vševeda. Plaváček vešel do zámku, ale našel tam jen v jednom koutě starou babičku, která předla. "Vítám tě, Plaváčku, jsem ráda, že tě zas vidím." Byla to jeho kmotra, co byl u ní v lese noclehem. "Copak tě sem přivedlo?" "Král nechce, abych byl darmo jeho zetěm i poslal mě pro tři zlaté vlasy děda Vševeda." Babička se usmála a povídá "Děd Vševed je můj syn, jasné Slunce, ráno je pacholátkem, v poledne mužem a večer starým dědem. Já ti ty tři vlasy z jeho zlaté hlavy opatřím. Ale tak jak tu jsi, zůstat nemůžeš! Můj syn když přijde navečer hladový domů, mohlo by se lehko stát, že by tě snědl k večeři. Je tu prázdná kád', přiklopím ji na tebe." Plaváček prosil, aby se taky děda Vševeda zeptala na ty tři věci, co slíbil na cestě.

Najednou do světnice přiletělo Slunce, starý dědeček se zlatou hlavou. "Čuchy, čuchy, člověčinu!" povídá, "někoho tu, matko, máš?" "Hvězdo denní, kohopak bych tu mohla mít? Stařeček neřekl na to nic a sedl k večeři. Po večeři položil svou zlatou hlavu babičce na klín a začal dřímat. Když babička viděla, že usnul, vytrhla mu jeden zlatý vlas a hodila na zem. Zazvonil jako struna. "Co mi chceš, matko?" řekl stařeček. "Nic, synáčku, nic! Dřímala jsem

a měla jsem divný sen." "A co se ti zdálo?" "Zdálo se mi o jednom městě, měli tam pramen živé vody, když někdo stonal a napil se jí, ozdravěl. Ale teď už dvacet let voda přestala téct, je-li jaká pomoc, aby zas tekla?" "V té studnici na prameni žába sedí, ať žabu zabijí a studnici vyčistí." Když stařeček potom zas usnul, vytrhla mu babička druhý zlatý vlas a hodila na zem. "Což zase máš, matko?" "Nic, synáčku, nic! Dřímala jsem a zdálo se mi zas něco divného. Zdálo se mi o jednom městě, měli tam jabloň, nesla mladici jablka, když někdo zestárnul a jedno snědl, omládl zas. Ale teď už dvacet let nenese jabloň ovoce žádné, je-li jaká pomoc?" "Pod jabloní leží had, ať hada zabijí a jabloň přesadí." Potom stařeček brzy zas usnul a babička mu vytrhla třetí zlatý vlas. "Což mě, matko, spát nenecháš?" řekl stařeček. Ale přišla na mě dřímota a měla jsem zas podivný sen. Zdálo se mi o přívozníkovi na černém moři, dvacet let už tam převáží a nikdo ho nejde vysvobodit. Kdy bude roboty jeho konec?" "Ať dá jinému veslo do ruky a sám vyskočí na břeh, bude ten zas přívozníkem."

K ránu strhl se zas venku vítr a na klíně své staré matičky probudilo se, místo stařečka, krásné zlatovlasé dítě, dalo matce sbohem vyletělo ven. Babička zas odklopila káď a řekla Plaváčkovi: "Tuhle máš ty tři zlaté vlasy, a co děd Vševed na ty tři věci odpověděl, už taky víš."

Když přišel do toho prvního města, ptal se ho král, jakou jim nese novinu. "Dejte studnici vyčistit a žabu, co na prameni sedí, zabijte, a poteče vám voda zas jako kdy prve." Král to dal hned udělat a když viděl, že se voda prýští plným pramenem, daroval Plaváčkovi dvanáct koní bílých jako labutě a na ně tolik zlata a stříbra a drahého kamení, co mohli unést.

Když přišel do toho druhého města, ptal se ho zase král, jakou jim nese novinu. "Dejte jabloň vykopat, najdete pod kořeny hada, toho zabijte, potom jabloň zase vsad'te a ponese vám ovoce jako kdy prve." Král to dal hned udělat, a jabloň za noc oděla se květem, jako by ji růžemi osypal. Král daroval Plaváčkovi dvanáct koní vraných jako havrani a na ně taky tolik bohatství, co mohli unést.

Plaváček jel potom dál, a když byl u černého moře, ptal se ho přívozník, zdali se dověděl, kdy bude vysvobozen. "Dověděl," řekl Plaváček, "ale dříve mě převez, pak ti povím." "Až zas budeš někoho převážet," řekl mu potom Plaváček, "dej mu veslo do ruky a vyskoč na břeh, a bude ten místo tebe přívozníkem."

Král ani svým očím nevěřil, když mu Plaváček ty tři zlaté vlasy děda Vševeda přinesl, a dcera jeho plakala, ne žalostí, ale radostí, že se zas vrátil. "A kdes těch pěkných koní a toho velikého bohatství naby'l?" ptal se král. "Vysloužil jsem si to," řekl Plaváček a vypravoval, kterak tomu králi dopomohl zase k mladickým jablkům, co ze starých lidí dělají mladé, a tomu králi k živé vodě, co z nemocných dělá zdravé a z mrtvých živé. "Mladici jablka! Živá voda!" opakoval si potichu král. "Kdybych jedno snědl, omládl bych, a kdybych i zemřel, tou vodou bych zas ožil!" Bez meškání vydal se na cestu pro mladici jablka a pro živou vodu a potud se ještě nevrátil. A tak se stal uhlířův syn zetěm královým, jak sudička přisoudila, a král snad ještě pořád tam převáží přes černé moře!

Kouzelná loď

Byl jednou jeden král, který jednoho dne přikázal: „Ať mi postaví loď, která by dokázala po vodě i po zemi plout.“ Toho dne nechal jeho kancléř po celé říši rozhlásit: „Kdo dokáže králi takovou loď postavit, která bude moci plout po vodě i po zemi, dostane za ženu princeznu a stane se králem.“ Tahle zpráva se donesla i jednomu bohatému majiteli pily, který měl tři syny. Zavolał si je a řekl jim: „Vynaložím vše co mám; vyzkoušejte jeden po druhém takovou loď postavit.“ Synové upadli hned do hádky, který že loď první vyzkouší postavit, až otec rozhodl, že nejprve nejstarší tak má učinit.

Vydal se Jakub s pacholky do lesa, aby tam pokáceli dřevo nutné ke stavbě lodi. Měli už pěknou řádku krásných jedlí srovnánu, když po lesní pěšině přišel stařík a prosil o kousek chleba. Mladý pilař mu, ale řekl: „Mám chleba jen pro sebe a své lidi a tobě nedám nic!“ „Co to tu se svými lidmi děláš?“ zeptal se stařík. „Loď, co dokáže plout po vodě i po zemi,“ zavrčel na něj Jakub. „Toho zanecháte!“ odvětil stařík a šel dál. A jak řekl, tak se také stalo. Pracovali dlouho, ale takovou loď postavit nedokázali. Když nejstarší po tom nedokončeném díle přišel domů, vydal se do lesa ten prostřední syn, Tomáš.

Slunce zapadalo a Tomáš si chtěl zrovna s pacholky oddechnout, když tu opět přišel ten stařík a prosil o chleba. „Pro cizí lidi žádný chléb nemám,“ dostal odpověď. Stařec se zeptal: „Co to tu se svými lidmi děláš?“ „Loď, co dokáže plout po vodě i po zemi!“ odvětil Tomáš. „Toho zanecháte!“ odvětil stařík. A měl pravdu. Také prostřední syn musel po tolikeré zbytečné námaze od díla upustit.

Ted' přišla řada na Honzu, toho nejmladšího. Svolal dělníky, vytáhli do lesa a tam přiložil i Honza ruku k dílu. V podvečer k němu přišel onen stařík a prosil jej o kousek chleba. „Rád,“ řekl Honza: „sedněte si ke mně.“ A podal mu chleba a sýr a pohár mu naplnil vínem. Stařec poděkoval a po chvíli se ho zeptal: „Co to tu se svými lidmi děláš?“ „Loď, co dokáže plout po vodě i po zemi.“ odvětil Honza. „Tak, tak.“ pravil ten muž. „Moji dva bratři se o to již pokoušeli, ale nedařilo se jim.“ vyprávěl Honza. Stařec pokývnul: „Já vím. Taky ty to nikdy nedokážeš. Ale protože jsi nejlepší, budeš mít to štěstí se o princeznu ucházet. Přijď na toto místo za tři dny a já ti takovou loď dám.“

V ten domluvený čas se stařík objevil a s ním i kouzelná loď, co po vodě i po zemi plout uměla. „Nu, nastup si!“ řekl mu muž: „A šťastnou cestu!“ Vystoupil na loď a dal se bez zdržování na cestu do ke královskému paláci.

Když tak na lodi přes zemi a vodou plul, uviděl před jedním lesem stát lovece. Honza zastavil loď a zeptal se ho: „Na co míříš, příteli?“ Lovec mu odvětil: „Chci střelit toho vrabce, který sedí za vsí na kostelní věži. S touhle puškou mohu každého ptáka, který bude čtyři sta hodin cesty daleko, trefit!“ „Nechceš jet se mnou?“ zeptal se ho Honza. „To bych rád.“ řekl mu Honza. Tak se Lovec posadil k němu do lodi a jeli dál společně.

Nebyli dlouho na cestě, když narazili na muže, který měl na pravé straně znetvořené dlouhé ucho a měl jej položené na zemi. Honza zastavil loď a ptal se muže: „Copak si to počínáš s tím uchem?“ „S ním mohu slyšet, co se v dálce čtyři sta hodin odsud povídá.“ „Tak

si poslechni, co říkají na královském zámku.“ Chvíli naslouchal a pak pravil: „Povídá se zrovna o přání krále, který chce mít loď, aby po vodě i zemi uměla plout. Ale ministr říká, že něco takového postavit je nemožné.“ „Nechceš jet se mnou?“ zeptal se ho Honza. „To bych rád“ Honza ho nechal nastoupit a jeli dále.

Brzy potkali jiného muže, který měl na nohách obrovské holínky. Honza zastavil loď a ptal se toho muže: „Proč máš tak velké holínky?“ Muž odpověděl: „V těch holínkách chodím rychleji než vítr.“ „Nechceš jet se mnou?“ zeptal se Honza. „To bych rád.“ A jel s nimi i Běžec. Za nějakou chvíli uviděli čtvrtého muže, jak stojí na cestě. A z podolku mu kouká obrovská dřevěná zátka. Honza se zeptal muže: „Proč tam máš zastrčenou tu zátku?“ „To kdybych tu zátku vytáhnul, mohl bych celé království zatopit.“ „Aha,“ řekl Honza: „nechceš jet se mnou?“ „To bych rád.“ Tak Muž se zátkou nastoupil na loď a jeli na královský dvůr.

Když Honza připlul před zámek a šel rovnou ke králi. Uklonil se a řekl: „Pane králi, dole mám loď, která dokáže plout po vodě i po zemi!“ Tu se král zeptal: „Sám jsi ji vyrobil?“ „Ano!“ odpověděl Honza. „Tak z té lodi vyřizni jeden kus a místo něj pak dej jiný!“ poručil mu král. Tu řekl Honza: „Já jsem tu loď celou postavil, proč bych ji teď měl ničit a zase vyspravovat? To neudělám!“ Když se král takto Honzy nezbavil, povolal kancléře a radil se s ním, co si počnou. Král si myslel, že tomu hlupákovi přece nemůže svoji dceru dát za ženu. Kanclér mu poradil: „Musíte mu dát nespelnitelný úkol, řekněte, že mu dceru až po splnění mu ji dáte.“ „A jaký úkol, myslíš, aby byl nespelnitelný?“ zeptal se král. „Pošlete ho ke studni, která odtud leží tři sta hodin cesty, aby vám během tří hodin přinesl džbán vody. Tato rada se králi líbila, nechal si tedy Honzu zavolat a řekl mu: „Poslouchej, musíš mi nejprve přinést džbán vody ze studny, která leží na hranicích mé říše. Budeš-li během tří hodin opět tady, pak dostaneš moji dceru a staneš se králem.“ Honza pospíchal na loď za svými druhy. „Natáhni svoje holínky!“ volal na Běžce a poslal ho pro vodu. Běžec utíkal jako vítr ke studni, naplnil džbán a chtěl se hned obrátit na zpáteční cestu, ale pak si pomyslel: „Času máš dost, chvíli si odpočineš!“ Položil se pod strom a usnul.

Uběhly dvě hodiny, ale Běžec nikde. Tu řekl tomu Velkouchému: „Poslechni si, kde Běžec vězí!“ Ten položil ucho na zem a poslouchal: „Usnul u studny, slyším, jak tam chrápe!“ Tu popadnul Lovec pušku, nabil a střelil tomu spáči těsně kolem hlavy. To Běžce probudilo, utíkal tedy dál a včas se vrátil. Honza vodu zanesl králi a žádal jeho dceru. Král byl opět v úzkých, protože Honza vodu ze studny tak rychle přinese. Král se nakonec zeptal Honzy: „Nechtěl bys místo princezny zlato?“ Honza odpověděl: „To může být, ale chci tolik zlata, kolik moje loď unese!“ Král přislíbil, potají si však nechal zavolat kancléře a řekl mu: „Jakmile Honza vypluje, pošlete za ním půl regimentu husarů, aby mu to zlato zase vzali!“

Mezitím královští sloužící zlato nosili na loď. Až byla naložená, vydal se Honza i s pomocníky na zpáteční cestu. Když projížděli městskou bránou řekl Honza Velkouchému: „Ještě jednou si poslechni, co se na zámku povídá!“ Chvíli poslouchal a pravil: „Král vyslal zrovna půl regimentu husarů, aby nám to zlato vzali a králi zpět přinesli.“ Netrvalo dlouho a ta husaři byly tu. Když se dostatečně přiblížili, Honza zavolal na Muže se zátkou: „Co myslíš, mohl bys těm husarům svoji odvrácenou tvář ukázat a zátku vytáhnout?“ Onen povolil zátku s velkou radostí. Vytáhnul zátku a tu to z něj vyletělo moře vody, přímo na ty husary, že je to tak zle zřídilo, že oni netušili, co je to potkalo. Obrátili svoje koně a tryskem se vydali zpět na zámek. Když je král viděl se vracet a slyšel, že Honzovi to zlato nevzali, velmi se rozhněval.

Honza i se svými druhy dopluli šťastně a nerušeně domů, kde si to zlato spravedlivě rozdělili a každý měl tolik, že byl po celý svůj život zaopatřen.

Šípková Růženka

Před dávnými časy žil král a královna, kteří si každého rána říkali: „Kdybychom tak měli děťátko!“, neboť žádné neměli. I stalo se jednou, královna zrovna seděla v koupeli, že z vody vylezla žába, přihopkala k ní a pravila: „Tvoje přání se splní, dříve než uplyne rok, narodí se ti dcera.“ Co byla žába řekla, to se stalo. Královna povila děvčátko, které bylo tak krásné, že král uspořádal velkou slavnost. Pozval své příbuzné, přátele a známé, ale také sudičky, které měly dítěti přinést do vínku různé ctnosti a nadání. Sudiček bylo však třináctero do počtu, král měl však jen dvanáct zlatých talířů, na kterých měly jíst, a tak musela jedna z nich zůstat doma.

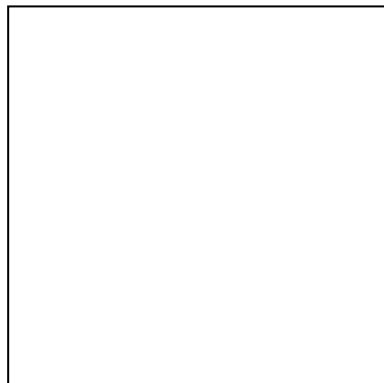
Křtiny byly slaveny ve vší nádheře, a když se chýlila slavnost ke konci, jaly se sudičky dítě obdarovávat podivuhodnými dary, jedna mu věnovala ctnost, druhá krásu, třetí bohatství, a tak dále vším, co si lze na světě přát. Když pronesla své přání jedenáctá sudička, tu pojednou vpadla do sálu ta třináctá, a protože se chtěla pomstít, že nebyla pozvána a zvolala silným hlasem: „Královská dcera se ve věku patnácti let píchne o vřetánko a zemře!“ A bez dalšího slova se obrátila a ze sálu odešla.

Všichni byli ohromeni úlekem. Tu předstoupila dvanáctá sudička, která své přání ještě nepronela. Nemohla sice tu zlou sudbu odvrátit, ale mohla zmírnit její dopad, pravila tedy: „Neupadne do smrti nýbrž do stoletého spánku.“ Král, který chtěl před tím neštěstím milované dítě ochránit, vydal rozkaz, že všechna vřetena v celém království musejí být spálena. Přání sudiček se vyplnila, dívka byla tak krásná, ctnostná a přátelská i moudrá, že kdo ji viděl, musel ji milovat.

I událo se, že jednoho dne, to jí bylo právě patnáct let, nebyli král ani královna doma a dívka zůstala v zámku úplně sama. Tak chodila dokola, prohlížela si komnaty i komory, až došla k jedné staré věži. Vystoupala úzkým točitým schodištěm vzhůru a dorazila k malým dvířkům. V zámku trčel zrezivělý klíč, a když jím otočila, dveře odskočily a za nimi byla komůrka, ve které seděla u kolovrátku stařenka a pilně předla. „Dobrý den, babičko,“ řekla královská dcera: „Copak tady děláš?“ „Předu.“ odvětila stařena. „Copak je to za věc, která tu tak zvesela poskakuje?“ zeptala se dívka, vzala vřetánko a chtěla také přist. Ale sotva se vřetánko dotknula, tu se ta kouzelná předpověď vyplnila a ona se jím píchla do prstu.

V tom okamžiku klesla na postel a upadla do hlubokého spánku. A ten spánek se rozšířil po celém zámku, král a královna, kteří zrovna přišli domů a vešli do sálu, usnuli a s nimi všechno dvořanstvo. Spali také koně ve stáji, psi na dvoře, holubi na střeše, mouchy na stěně, ano také oheň, který v krbu plápolal, znehybněl a usnul, i pečeně se přestaly škvářit. A taky vítr se utiřil a na stromech kolem zámku se nepohnul ani lísteček. Okolo zámku začala růst houština divokých růží, a každý rok byla o něco vyšší a nakonec celý zámek obrostla, takže ho vidět více nebylo.

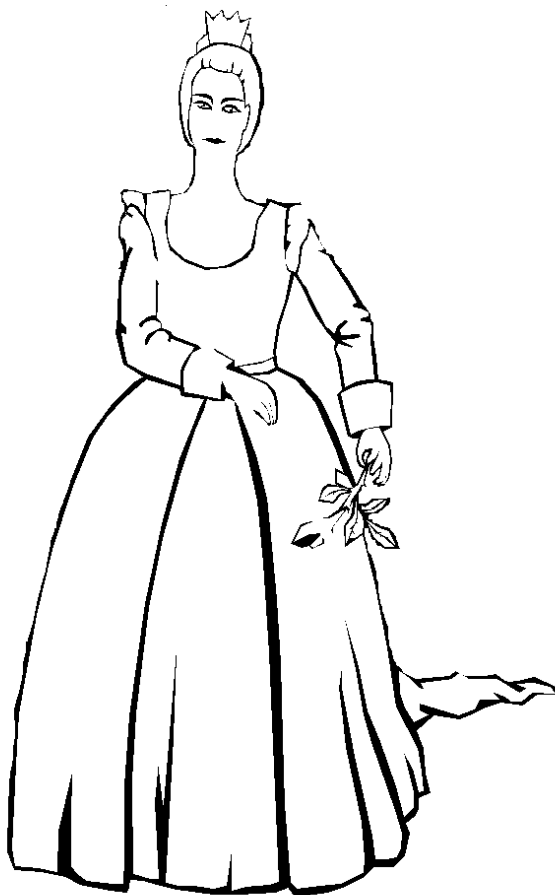
Tou zemí šla pověst o krásné Šípkové Růžence, neboť tak královskou dceru nazvali a čas od času sem přicházeli královští synové, aby skrze houštinu pronikli k zámku. Ale to se ukázalo nemožné, neboť trniska jako by měla ruce, mladíky jimi chytala a oni v nich uvízli, zůstali tam viset a více se odtamtud dostat nemohli a bolestnou smrtí tak ze světa sešli.

Po mnoha a mnoha letech přišel opět jednou do té země jeden princ a slyšel, jak nějaký stařec vypráví o Šípkové Růžence. Stařec od svého dědečka také věděl, že už přišlo mnoho princů a pokoušelo se ji najít, snažilo se proniknout skrze šípkovou houštinu, ale všichni v ní uvázli a bídně zahynuli. Tu ten jinoch pravil: „Já se nebojím, já se chci na Šípkovou Růženku podívat.“ Ten dobrý stařec jej od toho mohl odrazovat, jak chtěl, princ na jeho slova nic nedal.

Nyní právě uplynulo sto let a nadešel čas, kdy se měla Šípková Růženka opět probudit. Když se princ k růžové houštině přiblížil, byly to tou dobou již velké a mohutné růžové stromy, tu se samy od sebe rozestoupily a nechaly jej nezraněného projít. A za ním se zase zavřely v neproniknutelné houští. Na zámeckém dvoře viděl ležet a spát koně a strakaté lovecké psy, na střeše seděli holubi a měli hlavy ukryté pod křídly. A když vešel do zámku, všichni spali. Nahoře na trůnu ležel král i královna a také spali. Tak šel stále dál a všechno bylo tak tiché, že slyšel svůj vlastní dech, až konečně přišel do věže a otevřel dveře té komůrky, ve které spala Šípková Růženka. Tam tedy ležela a byla tak krásná, že se toho pohledu nemohl nabažít, sklonil se k ní a políbil ji. Jakmile se jí dotknul ústy, otevřela Šípková Růženka oči a přátelsky se na něj dívala.

Pak sešli společně dolů a probudil se král, královna i dvořané a dívali se překvapeně jeden na druhého. I koně na dvoře vstali a potřásali hlavami, psi vyskočili a vrtěli ocasy, holubi na střeše vytáhli hlavy zpod křídel, rozhlíželi se kolem a pak uletěli do polí, mouchy na stěnách lezly dále, oheň v kuchyni se rozhořel, aby dál vařil jídlo i pečeně opět začaly prskat. Pak byla slavena ve vší nádheře svatba prince a Šípkové Růženky a žili pak spokojeně až do konce svých dnů.

O pejskovi a kočičce

Jak myli podlahu

Pejsek a kočička měli u lesa svůj malý domeček a tam spolu bydleli a dělali všechno jako velcí lidé. Ale oni to vždycky tak neuměli, protože mají malé a nešikovné tlapičky a na těch nemají prsty, ale jenom takové malé polštářky a na nich drápky. A tak to u nich v tom bytě vypadalo všelijak. Něco udělali dobře a něco zas ne, a tak tam mívali někdy trochu nepořádek. A tak viděli, že mají ve svém domečku tuze špinavou podlahu. „Poslouchej, pejsku, máme tu nějak špinavou podlahu,“ povídá kočička. „Taky se mi zdá a koukni ajk mám umazané tlapky.“ „Musíme tu podlahu umýt.“ „Dobrá,“ řekl pejsek, „a jak to uděláme?“ „To je přece lehké,“ řekla kočička. „Ty skočís pro vodu a já obstarám to ostatní.“

Pejsek šel s hrncem pro vodu a kočička vytáhla ze svého kufříku kus mýdla a položila ho na stůl. Pak si šla pro něco do komory. Mezitím přišel pejsek s vodou a vidí něco ležet na stole. Rozbalí to a bylo to nějaké růžové. „To bude asi něco dobrého,“ a jak měl na to chuť, tak si celý ten kus strčil do huby a začal kousat.

Ale chutnalo to nějak nedobře. Zatím přišla kočička a slyší, že pejsek nějak divně prská. „I propána!“ křičela kočička, co se to s tebou, pejsku děje?“ „Ale, našel jsem tu něco na stole a myslel jsem si, že je to nějaký sýr a tak jsem to snědl.“ „Ty jsi ale hloupý, vždyť to bylo mýdlo“ zlobila se kočička. „Aha, proto to tak štípalo.“ „Napij se hodně vody,“ poradila mu kočička, „potom tě to přestane štípat.“ Pejsek se napil, až všechnu vodu vypil. I štípat to přestalo, ale pěny bylo moc. Tak si šel utřít čumák o travu a pak musel jít znova pro vodu, protože všechnu vypil. Kočička měla jednu korunu a šlakoupit nové mýdlo.

„A jakpak to uděláme, když tu nemáme žádný kartáč!“ „Na to už jsem myslela,“ povídá kočička, „však ty máš na sobě takové hrubé chlupy, jsou jako na kartáči, tak můžeme u podlahu vydrhnout tebou.“ „Dobrá,“ řekl pejsek a kočička vzala mýdlo a hrnec s vodou, klekla na zem, vzala pejska a vydrhla pejskem celou podlahu. Podlaha byla celá mokrá a moc čistá nebyla. „Měli bychom ji něčím suchým vytrít,“ povídá kočička. „Tak víš co,“ řekl pejsek, „já už jsem docela mohrý, ale ty jsi suchá a máš pěkně měkké chloupky, jako ručník! Teď zas vezmu já tebe a vysuším tebou podlahu.“ Vzal kočičku a vysušil celou podlahu.

„No to vypadáme,“ řekli si oba, „podlahu máme čistou, ale zato my jsme teď špinavý! Musíme se vyprat!“ „Vypereme se jako se pere prádlo. Ty kočičko vypereš mne, a až budu vypraný, tak zas já tebe.“ „Dobrá,“ řekla kočička. Nanosili si do necek vodu a vzali si na to valchu. Pejsek vlezl do vany a kočička ho drhla, až byl umytý, vlezla do necek kočička a pejsek ji vypral. Potom jedem druhého vyždímali.

„A teď se usušíme,“ řekla kočička. Uchystali si šňury na prádlo. „Nejdřív pověsíš na šňůru ty mne a až budu viset, tak slezu a pověsím zas tebe,“ řekla kočička pejskovi. A jak řekli tak i udělali. Tak tam viseli oba dva a sluníčko na ně pěkně svítilo. Pejsek povídá, „svítí na nás sluníčko, to brzy ushneme.“ Jen to dořekl a začalo pršet. „Zmokne nám prádlo, musíme je sundat!“ Honem skočili oba z té šňůry a běželi se domů schovat. Jak přestalo pršet, že prádlo ještě dosusí. Tak se zase pověsili na šňůru. „Prádlo máme suché,“ řekli si, „tak jej dáme do koše.“ Tak si vlezli do koše, ale pak už se jim chtělo spát, tak tam usnuli a oba se v tom koši krásně vyspali až do rána.

Jak našli panenku Aninku, která tence plakala

Jednou celý den pršelo, všude bylo mokro a pejsek s kočičkou nemohli ven a neměli co dělat. A Tak si povídali. „Víš kočičko,“ řekl pejsek, „my bychom také měli mít nějaké hračky, jak mají děti. Když takhle prší, měli bychom si aspoň s čím hrát.“ „Cožpak já, já ani těch hraček moc nepotřebuji, mně stačí klubíčko nití,“ řekla kočička. „Ale znám děti co mají hraček, že nevědí co s nimi.“ „Ba,“ bručel pejsek, „ani pak na ty hračky nedávají pozor a mají je špinavé a rozbité.“ A tak si pejsek s kočičkou povídali a nepořádných dětech až usnuli.

Když se probudili, svítlo už krásně sluníčko a ani trochu už nepršelo, šli tedy na procházku. „Co to pláče, tak tenouce, není to ptáček?“ řekl pejsek. „To nebude ptáček, bude to nějaký brouček, že se mu něco stalo,“ povídala kočička. I hledali a hledali a koukali se dokola, odkud to tak tence pláče. A teď viděli, co to plakalo tak tenouce. Docela v koutě ve vysoké trávě, ležela pod kopřivami malá panenka. Někaké dítě tam tu malou panenku ztratilo. A panenka řekla: „Já pláču, protože mně je líto, že mne moje holčička tady tak pohodila a zapomněla.“ „Chudáčku, nám je tě také moc líto,“ řekl pejsek. „Víš co, my se tě ujmemme a vezmeme tě k nám domů.“ Pejsek a kočička vzali pohozenou panenku a opatrně si ji nesli s sebou domů.

Kočíčka svlékla pasenku z mokrých šatečků, vyprala je a dala je na sluníčko usušit, aby zas byly čisté a suché. Pejsek uložil paneku do postýlky, ta se najedla a pak v pastýlce pěkně usnula. „Něco ti ,pejsku, povím, když teď máme tohle naše děťátko, tak se o něj musíme starat“ „To budeme,“ řekl pejsek. „Ale ,pejsku, my jsme na něco zapemněli! Vždyť mi nemáme žádné hračky, a ona si nebude mít s čím hrát.“ Pejsek s kočičkou tedy přemýšleli, kdy by hračky sehnali. Pejsek se vydal nějaké hračky hledat. Hračky co nechávají děti pohozené, tak jak nechala nepořádná holčička jejich novou panenku.

Pejsek chodil a hledal a vlezl do všech koutů. To si děti nedovadete představit kolik hraček našel. Všechny posbíral a odnesl je domů. Pak šla hledat hračky také kočička a stejně jako pejsek jich našla spoustu. Společně je pak nakládali panence kolem postýlky. Když se panenka probudila a uviděla tu spoustu hraček, byla moc ráda a u pejska a kočičky se jí moc líbilo.

Pejsek a kočička jí dali jméno Járinka a měli ji moc rádi a ona měla zas moc ráda je. A tak to tedy bylo, že ubohá pohozená panenka měla ze všech dětí a panenek na světě nejvíc hraček.

Jak si pejsek s kočičkou dělali k svátku dort

Pejsek měl zítra svátek a kočička narozeniny. Děti to věděly a chtěly pejska a kočičku překvapit. Přemýšlely co by pejskovi a kočičce daly. „Uděláme pejskovi a kočičce k svátku a narozeninám dort!“ Jak řekly, tak udělaly. Vzaly si na to formičku a uplácaly pejskovi a kočičce z písku krásný dort. Donesly ho kočičce a pejskovi, „tu máte, přinesly jsme vám k svátku a k narozeninám dort. Je moc dobrý, můžete ho celý sníst.“ Pejsek s kočičkou si dort vzali a dělali, že ho jí. Škoda, že pejsci a kočičky nejedí písek, ten dort vypadla tak krásně.

Pejsek s kočičkou dostali chuť na opravdový dort. „Víš co, však když mám zítra narozeniny a ty svátek, měli bychom si nějaký dort udělat! Jenomže já nevím, jak se takový dort dělá.“ „To nic není,“ řekl pejsek, „to je lehké, to já vím. To se do takového dortu dá

všechno, co je k jídlu nejlepší a pak je ten dort nejlepší.“ „To je pravda,“ řekla kočička, „uděláme si takový nejlepší dort.“

Pejsek a kočička si vzali zástěry a pustili se do vaření. Vzali mouku, mlíčko, vajíčko a míchali to dohromady. Do dortu přisypávali různé dobré věci – cukr, sůl, zavařeninu, syrečky, kousek špeku, oříšky, kosti, myši, buřty, hrnec smetany, čokoládu, omáčku. Tak do toho dortu dávali a míchali všechno možné. Když to všechno smíchali a rozmíchali, byl z toho dort tak veliký jako kolo u vozu. Dali dort péci.

Když se jim zdál dort upečený, dali ho před dveře, aby vychladl. „Víš co,“ řekla kočička pejskovi, „a když byly děti tak hodné, že nám přinesly ten svůj dort, tak my je zas pozveme na ten náš dort.“ „Tak pojd,“ řekl pejsek, „půjdeme ty děti pozvat.“

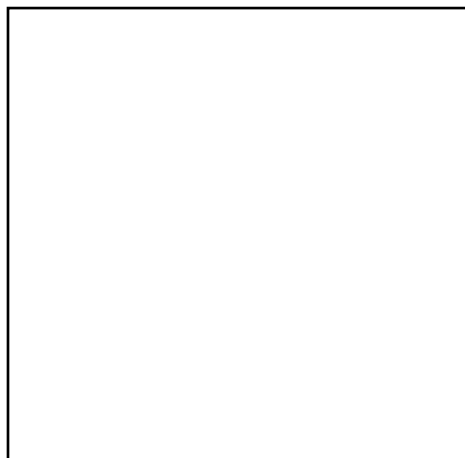
Ale zatím šel kolem dortu jeden zlý pes, a jak ten dort vychládal, zavonělo mu to do nosu všelijak. „To voní, to bude něco na zub,“ pomyslel si pes a dort vyčichal. „Když jsem ho tak vyčichal, tak ho sním,“ řekl si zlý pes. A tak se pustil do toho dortu. Hltal a hltal, až ho celý dohltal. Pak na to vypil ještě celou konev vody a odvalil se pryč.

Když se všichni společně vrátili, co to nevidí! „Jémine,“ řekli pejsek s kočičkou, „dort je pryč, někdo nám jej vzal!“ Dívají se, dívají, a vida! Táhle leží pod keřem veliký zlý pes a tuze heká. Moc se s tím dortem přejedl a teď je mu špatně, bolí ho břicho. „Heč to máš z toho,“ řekl pejsek, „měl jsi toho nechat, když dort nebyl tvůj!“

„Víš, pejsku, já si z toho nic nedělám, že nám ten zlý pes snědl ten dort,“ řekla kočička, „třeba by nám po tom dortu také bylo špatně a svátek a narozeniny by jsme měli zkažené!“ „To je pravda,“ řekl pejsek, „ale já mám hlad. My doma nic k jídlu nemáme, všechno jsme dali do dortu.“ „Nic si z toho nedělejte pejsku a kočičko,“ řekly děti, „pojdte k nám a my vám dáme od našeho oběda.“ Tak šel pejsek s kočičkou k dětem k obědu. A ten zlý pes po tom jejich dotru hekal a naříkal v tom houští ještě celých čtrnáct dní.

Kocour v botách

Před mnoha a mnoha lety žil mlynář, který měl tři syny. Když zemřel, nejstarší zdědil mlýn, prostřední osla a nejmladší kocoura.

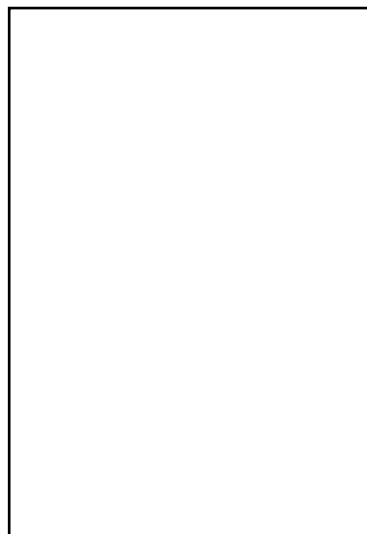

Nejmladší mlynář si povzdechl "ubohý kocourku, co budeme bez tatínka dělat." Kocour na to "nestarej se, dej mi boty a pytel a něco vymyslíme." Mlynář poslechl kocoura a přinesl vše, co chtěl. Kocour si obul boty a pytel naplněný salátem a vydal se na pole.

Krátce na to přiběhl zajíček, aby salát ochutnal. Kocour rychle zatáhl pytel a vydal se k paláci. "Vaše výsosti, prosím přijměte tohoto zajíce jako dar od mého pána markýze Karabas" řekl kocour. "Nikdy jsem o něm neslyšel" povídá král a pohostil kocoura.

Kocour pak zaslechl, že půjde král s dcerou k řece. Honem běžel k mlynáři a povídá mu, ať udělá co řekne, že pak bude bohatý. Mlynář poslechl, sundal si šaty a šel plavat. Musel si pamatovat, že se teď jmenuje markýz Karabas.

Za chvíli jel kolem řeky král a viděl kocoura. Ten mu řekl, že se stala nehoda, že markýzovi ukradli šaty. Krále se ho zželelo a pozval ho k sobě do paláce. Tam mu dal nové šaty a jídlo. Když mlynáře viděla princezna, hned se do něj zamilovala. Nemusela krále dlouho přemlouvat. Tatínek souhlasil, a byla svatba.

O Budulínkovi

V jedné malé chaloupce u lesa vychovávali babička s dědečkem malého vnoučka. Jednou museli do vesnice na nákup a nechali poprvé Budulínka samotného doma. „Budulínku nesmíš nikomu otvírat dveře a pouštět ho do chaloupky,“ káral Budulínka dědeček.

Sotva však babička s dědečkem odešli, přiběhla k chaloupce liška, která chtěla Budulínka vylákat z chaloupky ven a dovést do nory k liščatům, aby si měla s kým hrát. Přišla tedy k chaloupce a škemrala za dveřima: „Budulínku, Budulínku dej mi hrášku, povozím tě na ocásku.“ Budulínek nejprve nechtěl, že by se babička s dědečkem hněvali, ale nakonec se nechal liškou přemluvit. Pustil ji do chaloupky, seld si jí na ocas a liška ho svezla nejdříve po místnosti, ale pak s ním utekla ven a zavezla ho do nory k liščatům.

Když se babička s dědečkem vrátili do chaloupky, Budulínek nikde. Dědeček však brzy poznal co se stalo. Ve světnici ležely na podlaze liščí chlupy. Vydal se tedy i s babičkou do lesa k liščí noře.

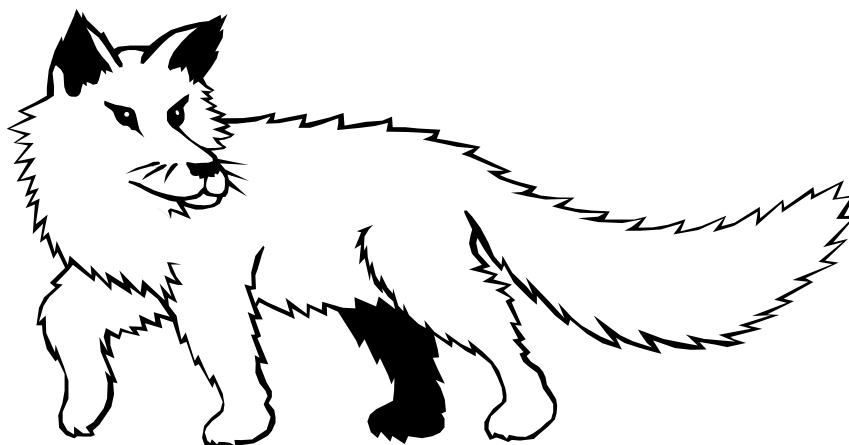
Vzali si pytel, housličky a bubínek a u nory hráli: „Máme doma housličky a pěkný bubínek, jsou tam čtyři lištičky, pátý Budulínek.“ Liška byla tuze zvědavá a poslala liščátko ven, aby se podívalo co se děje. Jak vystrčilo čumáček z nory ven babička s dědečkem šup s ním do pytle.

Začali zase hrát: „Máme doma housličky a pěkný bubínek, jsou tam tři lištičky, čtvrtý Budulínek.“ Liška opět poslala jedno liščátko ven a babička s dědečkem zase šup a bylo také chycené v pytli.

Hráli dál: „Máme doma housličky a pěkný bubínek, jsou tam dvě lištičky, třetí Budulínek.“ Liška opět poslala jedno liščátko ven podívat se co se to venku děje. Babička s dědečkem zase šup a bylo také chycené v pytli.

Babička s dědečkem ve hraní nepřestávali a zase spustili: „Máme doma housličky a pěkný bubínek, je tam jedna lištička, druhý Budulínek.“ Liška poslala ven i poslední liščátko. Babička s dědečkem zase šup s ním do pytle.

Písničku zahrali ještě jednou: „Máme doma housličky a pěkný bubínek, je tam už jen Budulínek.“ Rozzlobená liška poslala i Budulínka, aby se podíval co se venku děje. Jakmile vystrčil hlavu z doupěte, babička s dědečkem ho popadli a uháněli domů do své chaloupky. Budulínek musel dědečkovi slíbit, že už nikdy lišce neotevře dvířka.

Hloupý Honza

Byl jeden táta a měl Honzu. Jednou mu řekl: "Honzo, ty rosteš jako dříví v lese a posud jsi ani v kostele nebyl. Půjdeš dnes do kostela. Ale to ti povídám, ať mi tam ani hubou neklápneš." Honza hodil hlavou, ustrojil se a šel do kostela. Za chvíli, když vešel do kostela, vstoupil kněz na kazatelnu a začal kázat. Honza koukal s otevřenou hubou, ale po chvíli se zamračil, podepřel boky a bručel: "Nu, rád bych věděl, proč ten košiláč jen na mě zevluje, vždyť jsem mu nic neudělal, ale bude-li to dlouho trvat, popadnem se do křížku."

"I mlčte, hloupý, a poslouchajte," okřikovali ho lidé. "Ba to nebudu poslouchat, ani slova nechci již vědět." I vtačil si klobouk na hlavu, oba palce strčil do uší a obrátil se ke knězi zády. To když udělal, vystrčili ho lidé ven z kostela.

"Ty už jdeš?" ptal se táta. "Jsem rád, že jsem doma, co mě to namáhání stálo. Vylezl vám tam košiláč do díže a začal se naparovat až hrůza. Jen trochu jsem hubou klápl, a lidé mě okřikovali, a když jsem si uši zacpal, vystrčili mě ven. Více tam nepůjdu."

"Ty jsi hloupý Honza. Večer půjdeš k muzice." Dobrá; večer dal táta Honzovi zlatník s doložením, aby si koupil za něj piva a dával děvčatům hodně připíjet, aby s nim rády tancovaly. Honza šel a na prahu hospody stál šenkýř. "Za zlatník piva!" poroučel Honza, sotva k němu došel. "Snad jen pintu," opravoval hospodský. "Už jsem řekl, a dost!" Honza na to. "Nu dobrá, jděte dál!"

V hospodě byl jen hudec a několik párů se točilo v kolečku. Honza vyvalil oči, otevřel hubu a troubil. Najednou zavřísknou ze síně dudy a dudák vstoupí do sednice, provázen chasou. To jak Honza viděl, vyrazil ze sednice, až na prahu hospodského povalil, který nesl pro něho ve vědru za ten zlatník piva. "Táto!" křičel, když přišel domů, "víckrát mě neposílejte k muzice, to jsem se tam polekal." "Nu, ty hlupáku, co zas?" ptal se otec. "Ba co, když jsem tam přišel, skřípal jeden na prkénko a několik bláznů se točilo po sednici, až se jim hlava div nezatočila. Najednou to kvikne, blázni všichni strachem vykřikli a hrnuli se ke dveřím a do nich vstoupil chlap a mačkal pod paží čerta. Já se lekl a utíkal pryč."

"Vidím, žeš tebou není ve vesnici pořízená, musíš mezi pány. Já znám jednoho, který potřebuje stoužícího do pokoje, k tomu tě dovedu." Honza byl spokojen a šel s tátou, aby své štěstí mezi pány zkusil.

Přišli k pěknému zámku a tam řekl táta, aby šel Honza o službu prosit. U vrat stál vrátný a ptal se Honzy, jak se jmenuje. "E co bych povídal jak se jmenuju, vždyť to není pán," pomyslí si v duchu Honza. "Předevčirem se jmenuju," odpověděl vrátnému a šel nahoru k pánovi. "Jak se jmenuješ?" ptal se ho pán, když ho byl již do služby přijal. "Honza." "To není hezké, Honza, budeme ti říkat Johannes!" "I pro mě si říkejte jak chcete, ale Honzo mě volejte, sice vás nebudu slyšet."

Pán se smál, vykázal mu práci na celý den a Honza odešel. Přišel do kuchyně a kuchařka se hned ptala, jak se jmenuje. Honzu to ptaní trochu mrzelo, povídal tedy: "Co vy ráda, dobré víno." Když přišel nahoru do pokojů, potkala ho paní. "Ach, náš nový lokaj; jak mu říkají?" "Říkají mně Johannes, a jmenuju se kočka," odpověděl Honza celý vztekly, že musí pořád povídat, jak se jmenuje.

"Ten chlap je blázen," pomyslí si paní a šla dál. Přišla slečna a poručila: "Chci polívku!" "Já jsem polívka," řekl Honza, kterému se děvče zalíbilo. "To máš divné jméno,"

řekla slečna, "ale já se neptám na ně, a chci, abys mi přinesl z kuchyně polívku." "Na mou věru, tu holku bych si hned vzal, kdyby mě chtěla," myslil si Honza, když odnášel polívku, a myslil na ni celičký den. Večer, když bylo po vši práci a všichni ulehli, šoural se pomalu skrze několik pokojů do toho, kde slečna spala.

"Mama, mama, polívka!" křičela slečna na matku, když ucítila kroky a poznala sloužícího. "Snad bys nejedla ještě v noci polívku?" ozvala se matka z vedlejšího pokoje. "Honem, mama, ten nový sloužící je zde." "Vstávej honem, můj milý, kočka je u dcery," budila paní pána. "Proč mě budíš, ať ji zažene." "Jak ho zažene, vždyť to není opravdová kočka; snad mi rozumíš, ten nový sloužící!" "Ten se jmenuje Johannes, a ne kočka." "Jen vstaň, ať se jmenuje jakkoliv, ten to je."

Pán vyskočil, vzal bič ze zdi a běžel k slečně do pokoje, ale tam již nikdo nebyl a jen slečna mu povídala, že přišel k její posteli, a když křičela, že utekl. I pustil se pán za ním, ale pod schody upadl přes kuchařku. "Ona nestydatá, co tu leží? Kdo ji porazil?" "Dobré víno, milostpane!" "A ona mi to ještě povídá? Až se vrátím, srovnáme se, ona nestydo!"

I běžel zase za milým Honzou, ale nikde ho nebylo. Ptal se vrátného, neviděl-li sloužícího. "Předevčírem?" ptal se vrátný, který jeho pravé jméno neznal jako nebohá kuchařka. "On je osel, předevčírem tu ani ještě nebyl," rozzlobil se pán. Teprv po dlouhém hádání přišel všemu na stopu a ke vši zlosti se musel smát že je měl Honza za blázný.

Zatím přišel Honza domů celý říčný. "No, ty jdeš již ze služby?" ptal se táta. "Ještě bych nebyl přišel, ale bál jsem se bití. Mají tam dceru, a ta je proklatě hezká. Mně se líbila, já k ní večer zašel a chtěl jsem ji dát hubičku. Ale ona začala křičet, jako by ji na vidličky bral, a svolala celý zámek. Musel jsem utíkat, nechtěl-li jsem dostat výprask."

"No, ty jsi boží dřevo, již nevím, co s tebou," rozzlobil se táta. "Já vím, táto, co udělám," řekl na to Honza; "v zámku jsem slyšel o jednom králi, který prý svolal mnoho učených, aby se s nimi hádal. Ať prý mu mluví co mluví, on pořád říká: To je pravda! a komu by řekl: Ty lžeš! ten prý vyhraje a tomu dá buď mnoho peněz, anebo svou dceru. Já tam půjdu a budu se s nim hádat, až řekne: Ty lžeš!" "Nu, možná že se k tomu hodíš. Jdi s pánembohem!"

Honza se tedy sebral a šel k tomu pro své hádání vyhlášenému králi. Šťastně se dostal až na místo a byl ke králi připuštěn. "Ty se tedy chceš se mnou přít?" ptal se král. "Nu, pokusím se o to," řekl Honza a sedl vedle krále na vycpanou židli. "Nyní začni povídat, a jestli ti řeknu, že lžeš, dostaneš mou dceru a mnoho peněz," řekl král a pokynul Honzovi, aby začal. "Jednou jsem šel do lesa a porazil jsem dub," začal Honza. "To může být pravda," řekl král. "Bylo z něho pilin, až tma!" "Také to může být pravda." "Z těch pilin jsem upletl provaz." "I to může být pravda." "Ten provaz jsem přivázal k nebi a soukal se po něm nahoru." "To též může být pravda." "Nahoře se mi ho kousek nedostávalo, uřízl jsem dole kus a nahoře nastavil." "Také to může být pravda." "Již jsem se chytal trámu, tu se provaz utřhl a já se zaryl sto sáhů pod zem." "I to může být pravda." "Vzpomněl jsem si, že máme v kuchyni motyku, a chutě jsem vylezl ven, abych se vykopal." "To může být pravda." "Když jsem vyšel, viděl jsem běžet zajíce, a ten měl na krku cedulku." "To může být skutečná pravda." "A na té cedulce stálo, že pásł váš táta s mým dědkem prasata." "To lžeš," rozkřikl se král a vyskočil ze židle. "Že lžu? Tedy jste prohrál, a já dostanu peníze."

Tu se krát ulekl a vzpomněl teprv na svou sázku. "Poslouchej, Honzo, já ti dám peněz dost, ale dceru, tu ti přece dát nemohu; ty jsi selský a ona je princezna." "Jen mi dejte peníze, já se o vaši princeznu neprosím, vím o hezčím děvčeti." Král byl i s tou poklonou spokojen, dal Honzovi peněz, co chtěl, a byl rád, že ho zbyl z krku. Když přišel Honza domů, koupil si panství a měl chytrosti až dost.